

Vestitorul

numelui lui Iehova

“Străjerule, cât mai este din noapte?”

Isaia 21.11

Anul 3 — Septembrie 1934 — No. 9

Conținutul:

Legămintele sale (partea VII-a). 131

Legămintele sale (partea VIII-a). 138

Apare odată pe lună

Editori:

**SOCIETATEA DE BIBLIE
ȘI TRACTATE M. D. I.**

Soc. Anonimă

Str. Crișana No. 33, București 2

Voi
imi
sunteți
martori-
zice Iehova-
că eu sunt
Dumnezeu.

Isaia 43:12

© W.T.B. & T.S.

VESTITORUL NUMELUI LUI IEHOVA

Revistă editată de

SOCIETATEA DE BIBLIE ȘI TRACTATE M. D. I.

SOC. ANONIMA

Str. Crișana No. 33

București 2

IN ROMANIA RĂSPUNZĂTOR PENTRU EDITURĂ:
BERCEA VASILE, BUCUREȘTI, Str. CRIȘANA No. 33

„Și toți fiii tăi vor fi învățați de Iehova, și mare va fi pacea fiilor tăi”. — *Isaia 54:13* (Versiune engleză).

Sfânta Scriptură învață clar

CĂ IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat, că el este din vecinicie în vecinicie, că el este Creatorul cerului și al pământului și Dăătorul de viață al creaturilor sale. Că Logosul a fost începutul creațiunii sale și agentul activ al său la crearea tuturor lucrurilor; că el este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe pământ, și că el este principalul agent executor al lui Iehova.

CĂ DUMNEZEU a creat pământul pentru om; că el a creat pe om perfect și pentru a trăi pe pământ unde l-a pus. Că omul a călcat cu voința legea lui Dumnezeu și astfel a căzut sub sentința de moarte; că din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii s'au născut ca păcătoși și n'au niciun drept la viață.

CĂ ISUS a devenit om pentru a putea deveni Răscumpărătorul omului; că a suferit moartea pentru a procura prețul de răscumpărare pentru om; că Isus a înviat ca creatură divină din morți, s'a înălțat la cer și că Dumnezeu l-a ridicat mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

CĂ ORGANIZAȚIUNEA LUI IEHOVA se numește Sion și că Isus Cristos este funcționarul principal și Regele căruia îi aparține dreptul de a domni peste lume; că urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizațiunii lui Iehova; că ei sunt martorii săi și că au datoria și privilegiul să deie mărturie despre supremația lui Iehova și să proclame hotărârile sale așa cum sunt exprimate în Biblie; și că ei trebuie să ducă fructele împărăției tuturor acelor care voesc să-i asculte.

CĂ LUMEA s'a sfârșit; că Domnul Isus Cristos, pe care l-a așezat Iehova pe tronul său, a expulzat pe Satan din cer și fundează acum împărăția lui Dumnezeu pe pământ.

CĂ REMEDIUL și binecuvântările de cari vor profița popoarele pământului nu vor putea veni decât prin împărăția lui Iehova pe care Christos a început să o stabilească. Că fapta mare următoare a Domnului va fi distrugerea organizațiunii lui Satan și stabilirea dreptății pe pământ; că toți cei cari în împărăție se vor supune legilor sale vor fi restatorniciți și vor trăi vecinic pe pământ.

Misiunea sa

ACEASTA REVISTĂ este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe Iehova Dumnezeu și hotărârile sale, așa cum sunt revelate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice cari sunt folositoare cu deosebire marturilor lui Iehova. Ea pregătește pentru cetitorii săi

un studiu sistematic al Bibliei și oferă și altă literatură pentru încurajarea acestor studii. Ea publică între altele articole potrivite pentru instruirea publicului prin radio.

Ea se ține strict de Biblie ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și independentă de toate partidele, de toate sectele, de toate instituțiunile în general. Ea este fără rezervă în serviciul lui Iehova Dumnezeu, în serviciul împărăției sale a cărei Rege este Cristos. Ea n'are un punct de vedere dogmatic, dimpotrivă; cititorul este invitat să supună conținutul ei la un examen serios la lumina Sfintei Scripturi. Ea nu se amestecă în nici o controversă și coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

România:	Lei	120.—
Cehoslovacia:	Coroane	24.—
Franta:	Franci francezi	20.—
Belgia:	Franci belgieni	24.50
Statele-Unite:	Dol.	1.—
Canada:	Dol.	1.—

Adrese pentru comandă:

România:	Str. Crișana 33, București 2
Cehoslovacia:	Tylova ul. 16. Praha-Smichov
Iugoslavia:	Visegradska ul. 15, Belgrad
Franta:	129, Faubourg Poissonnière, Paris IX
Belgia:	66, rue de l'Intendant, Bruxelles
Statele-Unite:	117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Canada:	38-40 Irwin Ave., Toronto, 5, Ont.
Australia:	7 Beresford Rd., Strathfield, N. S. W.

Vă rugăm să vă adresați totdeauna la Societate.

(Această revistă apare în mai multe limbi).

Programul de radio

RADIO L. L. PARIS	Lungime de undă 209 m.
Vineri	20.15—20.30
RADIO TOULOUSE	Lungime de undă 323 m.
Miercuri și Sâmbătă	19.50—20.05
RADIO-VITUS, Paris	Lungime de undă 222 m.
Marți	19.45—20.15
Joi	19.45—20.15
Sâmbătă	19.45—20.15
Duminecă	12.00—12.30
RADIO WALLONIA-BONNE ESPERANCE (Belgia)	Lungime de undă 201,07 m.
Sâmbătă	15.00—15.15
RADIO-TALLINN (Reval)	Lungime de undă 296,1 m.
Duminecă	16.30—17.30

LEGĂMINTELE SALE

PARTEA VII-a

Lăuntrul său (taină sa) deschide Iehova celor ce se tem de El, și El îi învață legământul său. — Psalm 25:14.

LEGĂMANTUL lui Iehova este voința sau hotărîrea sa exprimată în Cuvântul său, și în el sunt arătate și mijloacele de cari se folosește întru ducerea la îndeplinire a scopului său. Legământul său nu este „planul” său; doară ar fi cu totul incompatibil pentru Cel Atotputernic ca să-și facă un plan. Ceeace hotărăște este și sigur că va fi executat; și mijloacele pentru ducerea la îndeplinire a voinței sale le pregătește după buna sa plăcere. Scopul lui Iehova este o taină, și este ascuns dinaintea tuturor creaturilor, cari nu au recunoscut căl de neînsemnat este omul, și nu au cuprins bunătatea și suveranitatea lui Iehova. Cel ce nu se teme de Dumnezeu, nici nu va putea pricepe vre-odată relația dintre creatură și Creator. Temerea nu înseamnă numai atențiune, venerațiune și evlavie față de Dumnezeu. Ci înseamnă cu mult mai mult. Cine înțelege că Dumnezeu este atotputernic, și că nu poate privi cu aprobare la ceva, ce nu este cu dreptate; și cine a învățat și a înțeles că toți oamenii sunt imperfecti și prin puterile lor sau prin destoinicia lor proprie nu pot să stea înaintea lui Dumnezeu și să trăiască, acela începe să se teamă de Dumnezeu; și temerea aceasta este începutul înțelepciunii. Însă înainte ce ar putea începe să câștige înțelepciune, trebuie să aibă ceva cunoștință de Dumnezeu. Omul, care se teme de Dumnezeu, dorește să câștige cunoștință despre voința lui Dumnezeu, și apoi să și urmeze voința aceasta. Cu cât mai mult învață omul, cu atât mai mult va fi pătruns de cunoștința faptului, căl e de imperfectă creatura, și căl de neputincioasă este să stea înaintea marelui Creator. Un astfel de om va fi din ce în ce mai mult cuprins de temere de Dumnezeu, și în simțământul acesta, și este în măsură, să fie învățat și să poată alege calea potrivită. „Cine este omul, care se teme de Iehova, lui îi arată calea, ce trebuie să ategă.” (Ps. 25:12) Acestor eu cugetare amilă și ascultători, cari rămân temători de Dumnezeu și caută să cunoască pe Dumnezeu, le descopere Iehova scopul adevărat legământul său. Oricine, care este cuprins de importanța lui proprie, nu se teme de Dumnezeu, și nici nu este în stare să învețe, și să priceapă scopul și legământul lui Dumnezeu. Pentru aceea spune promisiunea lui Dumnezeu, că El acelora le va descoperi scopul sau legământul său, cari se tem de El. Precum faptele arată cu prisosință, el și-a împlinit promisiunea.

² Izraeliții au văzut manifestarea puterii lui Dumnezeu, când i-a scos din Egipt. Din timp în timp le-a mai arătat puterea sa și grația sa; dar în Izrael numai puțin au dovedit o temere adevărată de Dumnezeu, și erau într'adevăr devotați lui Iehova. În șesurile Moabului, Dumnezeu a lăsat prin Moise să se spună Izraeliților: „Iehova, Dumnezeul tău este un foc mistuitor.” (5. Moise 4:21) Apostolul cu aceleași cuvinte se întoarce către aceia, pentru cari s'a sfințit legământul cel nou, și cari

au fost luați în legământul pentru Impărăție, și spune: „Pentru că Dumnezeul nostru este un foc mistuitor.” La aceasta adaugă apostolul: „Fiindcă am primit dar o împărăție, care nu se poate clătina, să ne arătăm mulțumitori și să aducem astfel lui Dumnezeu o închinare plăcută cu evlavie și cu frică.” — Evrei 12:28, 29.

³ Izraeliții în Moab erau un popor tipic, și Izraeliții spirituali, cari au fost scoși din neamuri pentru Numele lui Iehova, sunt un popor antitipic; și regulile lui Iehova privitoare pe ei, pe cari le-a făcut de cunoscut pentru conducerea organizațiunii sale, sunt neclintite și neschimbate. Aceste prescripțiuni dumnezeiești trebuie să fie urmate; și e vai de acela, care neglijează sau se codește să fie ascultător! (5. Moise 28:58) Voința lui Iehova, adevărat legământul său, nu numai că s'a adus la iveală, ci s'a și descoperit acuma acelora, cari au fost luați în legământul pentru Impărăție, și cu bucurie și credincioșie servesc Impărăției și ei tot mereu primesc ale lămuriri despre el.

⁴ Precum Domnul a vorbit Izraelului natural în Moab, așa vorbește El și acum acelora, cari au fost luați în legământul pentru Impărăție: „Lucrurile ascunse sunt ale Domnului, Dumnezeului nostru, iar lucrurile descoperite sunt ale noastre, și ale copiilor noștri, pe vecie, ca să împlinim toate cuvintele legii acesteia.” (5. Moise 29:29) Iehova nu prelinde nimic dela copiii săi ce este cu neputință: „Porunca aceasta pe care ți-o dau eu azi, nu este mai pe sus de puterile tale, nici departe de tine... dimpotrivă, este foarte aproape de tine, în gura ta și în inima ta, ca s'o îplinești. Iată, îți pun azi înaintea viața și binele, moartea și răul.” (5. Moise 30:11, 14, 15) Pe toți aceia, cari au fost luați în legământul pentru Impărăție, zace așadar o mai mare răspundere, și din pricina aceasta a fost necesar, că între condițiunile legământului au fost prevăzute și blestemuri peste aceia, cari le vor călca intenționat. (5. Moise 27:1—8, 13—26; 28:15—68; 29:16—29) Blestemurile sau pedepsele nu de aceea sunt enumerate, ca să spăimânte și așa să înduplece pe cineva la supunere, ci numai pentruca să-și ferească de lucrurile, de cari omul trebuie să se păzească. (5. Moise 28:58) Iehova a ales un popor pentru Numele său mare și sfânt, și el nu poate și nu va, îngădui, ca să fie murdărit de către organizațiunea Diavolului, și cu toate acestea să mai rămână în organizațiunea lui Iehova. În legătura aceasta dă el în știre și binecuvântările sale, cari vin peste aceia, cari îi dau ascultare din toată inima. (5. Moise 30:1—10) Blestemurile aplicate Izraeliților, au trebuit proclamate de pe muntele Ebal, care înseamnă „neroditor, sterp”; iar binecuvântările dimpotrivă au fost proclamate de pe muntele Gherisim, ce înseamnă „stâncos”, adevărat dela stâncă cea mare, dela care se pogoară toate binecuvântările.

⁵ Imprejurarea că Iehova a prea accentuat binecuvân-

tările și blestemurile în legământul din Moab, arată nu numai aceea că Iehova va da aspiranților la Impărăție o cunoștință cuprinzătoare a urârilor vre-uncei căi, pe care o pot alege, ci că Iehova va descoperi credincioșilor și adevărurile despre clasa „servului rău”, precum și despre clasa „servului înțelept și credincios”, și va lămurii contradicția ascuțită dintre aceste două; da, chiar și mai mult, că Dumnezeu va pune la cale, ca martorii Lui credincioși de pe pământ să vestească și să proclame fără rezerve păcatele „servului rău”: „Strigă în gura mare, nu te opri! Înălță-ți glasul ca o trâmbiță, și vestește poporului meu nelegiuirile lui și casei lui Iacob păcatele ei.” (Isaia 58:1) Marele Judecător, Christos Isus șade acum la judecată și cei strânși la El și cei luați în legământul pentru Impărăție, iau parte la ea, întrucât ei vestesc judecățile scrise deja. Ps. 119:5—9) „Revista” nu ar putea servi credincios Domnului, fără ca să nu atragă atențiunea asupra „servului rău”, a „omului fărădelegii”, a „fiului pierzării” precum și asupra regulilor lui Dumnezeu cu privire la clasa aceasta, sau fără a arăta calea greșită a acelor, cari din motive egoiste servesc poporului lui Dumnezeu, cum este clasa „bătrânilor aleși”. „Vestitorul” nu cu scopul acela publică adevărurile acestea, ca să critice oameni și să-i facă ridicoli, ci numai din pricina Numelui lui Iehova, și în ascultarea poruncilor sale.

⁶ Pe vremea intrării în legământul de jertfă, fiecare membru al poporului lui Dumnezeu s'a învoit să facă voia sau poruncile lui Dumnezeu; și faptul acesta trebuie să li se pună mereu în vedere. Că aceasta este o datorință, reasă cu siguranță din cuvintele Domnului Dumnezeu, roslite în Moab. (5. Moise 6:6—9; 11:18:21; 27:1—8) Legământul făcut în Moab a pretins, ca condițiunile și cerințele sale să fie citite în public Izraeliților în locul ales de Iehova. (5. Moise 31:10—13) Cu aceasta s'a prezis, cât de necesar este ca încontinuu să se pună în vedere poporului lui Dumnezeu prescripțiunile despre legământul pentru Impărăție, pentruca ei să poată cunoaște cerințele. „Deaceia cu atât mai mult trebuie să ne ținem de lucrurile, pe cari le-am auzit, ca să nu fim depărtați de ele.” (Evrei 2:1) „Deaceia, voi fi gata să vă aduc totdeauna aminte de lucrurile acestea, măcar că le știți, și sunteți tari în adevărul pe care-l aveți.” — 2. Petru 1:12.

⁷ În trecut Spiritul sfânt a fost mângăetorul și ajutorul poporului lui Dumnezeu, și frații, cari, precum s'a presupus, au dobândit Spiritul lui Dumnezeu, au activat ca învățătorii celor consacrați lui Dumnezeu. Acuma însă dela venirea la Templu a Domnului Isus Christos, Iehova Dumnezeu și marele său Profet, Christos Isus sunt învățătorii: și El nu mai sunt dați în lături, ci sunt observați clar de către cei credincioși; și acești credincioși primesc cunoștință și pricepere în Cuvântul lui Dumnezeu prin descoperirea Căpeteniei organizațiunii Templului. Cu ocazia încheerii legământului în Moab, nu numai ceruirile, dar și pământul au fost puse de martori. (5. Moise 30:19) Aceasta arată că legământul pentru Impărăție și lucrurile în legătură cu el, trebuie să fie vestite și altora de pe pământ, înafară de aceia, cari sunt primiți în legământ, pentruca să știe și ei, ce se întâmplă. Ceeace trebuie făcut de cunoscut, este legământul sau hotărârea lui Iehova; și nimenea nu are drept să adauge sau să iele ceva din scopul hotărât arătat în Cuvântul său. — 5. Moise 4:2; 12:32; Apoc. 22:18, 19; Prov. 30:6.

⁸ Prezentul este așadar un timp de o hotărâre și decidere bine cumpănită; și asupra acelor, cari suul primiți în legământul pentru Impărăție, zace o răspundere deplină. (5. Moise 11:26—28) Aceștia, cari cu credincioșie și cu bucurie servesc pe Iehova în Templu, descoperă Iehova tainele sale, îndatăce a sosit vremea cuvântă pentru descoperirea acestor taine. Dupăce deci clasa regală a ajuns la cunoștința acestor taine, adică, dupăce ea a primit o pricepere despre scopul lui Dumnezeu cu oaslea Templului, trebuie să iasă afară și să vestească altora lucrurile acestea.

Primirea rămășiței

⁹ Pecând sfinții lui Iehova au fost strânși laolaltă la El în Templu, și legământul nou a fost sfințit pentru dânșii, adică dupăce Sionul și-a născut și pe ceilalți copii, numai după aceasta a fost primit poporul rămășiță de pe pământ al lui Dumnezeu, în legământul pentru Impărăție. Aceasta s'a preumbrit prin următoarele cuvinte roslite în Moab către Izrael: „Izraele, ia aminte și ascultă! Astăzi tu te-ai făcut poporul lui Iehova, Dumnezeul tău.” (5. Moise 27:9) După aceasta Iehova deosebește pe poporul său dela alții, „ca să intri în legământ cu Iehova, Dumnezeul tău, în legământul acesta încheiat cu jurământ, și pe care Iehova, Dumnezeul tău îl încheie cu tine în ziua aceasta, ca să te facă azi poporul lui. și El să fie Dumnezeul tău, cum ți-a spus și cum a jurat părinților tăi, Avraam, Isaac și Iacob.” (5. Moise 29:12, 13) Așa arată Iehova că acel popor ales din neamuri și primit în legământul pentru Impărăție, în acel scop a fost primit în legământ, pentruca să îndeplinească scopul său, anume, de a fi folosit în legătură cu justificarea Numelui său. Dupăce pe aceștia i-a adunat în Templu, celor ascultători le dă hainele mântuirii, și mantia dreptății, pentruca astfel să-i facă cunoscut fără greș, ca pe poporul lui Dumnezeu, care aparține organizațiunii sale drepte, și a fost adunat la El amăsurat voinței sale, „ca să ne țină în viață, cum face astăzi. Vom avea parte de îndurarea Lui, dacă vom împlini cu scumpătate toate aceste porunci înaintea Domnului, Dumnezeului nostru, cum ne-a poruncit El.” (5. Moise 6:24, 25) Spre mângăierea acelor, cari stau acum în legământul pentru Impărăție, și se silesc să țină poruncile lui Dumnezeu, le spune: „Ferice de tine Izraele! Cine este ca tine, un popor mântuit de Iehova, scutul, care îți dă ajutor, și sabia, care te face slavă? Vrajmașii tăi vor face pe pretenii înaintea ta, și tu vei călca peste înălțimile lor.” — 5. Moise 33:29.

¹⁰ Membrii rămășiței intrați în legământul pentru Impărăție, sunt „Aleși” lui Iehova. (5. Moise 4:7, 8, 20, 32, 38) În trecut nu erau încă un popor; acum însă, dupăce au fost scoși din lume și au fost uniți, au devenit un popor pentru Numele lui Iehova. (1. Petru 2:9, 10) Alegerea lor și trecerea lor în legământul pentru Impărăție, nu este o răsplată datorită a ceva dreptate de sine sau dezvoltare de caracter a creaturii; ci este a se atribui credincioșiei lui Iehova față de legământ, și se întâmplă spre justificarea Numelui și cuvântului său. Ei au fost aleși din lume din pricina Numelui său, și El a găsit plăcere în ei din pricina credincioșiei și ascultării lor. O nereușită referitoare a poporului declarat și chemat al lui Dumnezeu, trebuie să fie privită ca avertisment. „Astfel dar, cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă.” 1. Corinteni 10:12, 13.

¹¹ Izraeliții timp de patruzeci de ani au stat sub conducerea Domnului, și prin urmare nu erau neștiutori. În acelaș fel în anul 1919 poporul lui Dumnezeu nu era un popor neștiutor, ei având cunoștință despre aceea, cum s'a purtat Dumnezeu în trecut, în cursul perioadei pregătirii drumului înaintea lui Iehova, atât cu cei credincioși, cât și cu cei necredincioși; și aceasta a fost preumbrit de legământul încheiat în Moab. — 5. Moise 11:1—9.

¹² Iehova a prezis prin legământul din Moab, adeca legământul de credincioșie, că va da rămășiței un nume nou, și că ei trebuie să fie un popor sfânt, devotat cu totul serviciului lui Iehova și credincioși în serviciul său. (5. Moise 26:18, 19; 28:10) Rămășița trebuie deci să recunoască „astăzi... că Iehova este Dumnezeu“; pentru aceasta sunt răspunzători, ca adevărul acesta mare să fie făcut de cunoscut, și în deplină ascultare față de Dumnezeu, trebuie să pună mărturie despre adevăr. (5. Moise 4:39, 40; 29:5, 6) Ascultarea le asigură, că vor rămânea „în țara celor vii“. (5. Moise 5:33; 11:21) Legământul încheiat în Moab accentuează credincioșia; pentru aceasta cu drept se numește legământul de credincioșie.

¹³ Bunătatea mare a lui Iehova față de rămășiță și îngrijirea Lui plină de iubire, se demonstrează în legământul acesta de credincioșie. (5. Moise 8:2—5; 29:5, 6) Prin urmare dă clar de înțeles că aceia din rămășiță, cari odinioară au fost în prinsoarea organizației lui Satan, vor fi eliberați cu desăvârșire, readuși la Dumnezeu și făcuți o parte esențială a organizației sale sfinte. (5. Moise 30:1—8) Numai credincioșii continuă să se folosească de privilegiile lor oferite de servicii; și privilegiile, de cari s'au bucurat aceia, cari au devenit necredincioși, au fost predate celor credincioși; și aceasta s'a preumbrit prin legământul de credincioșie. (5. Moise 32:21) Cu aceasta corespunde și pilda lui Isus despre talanți. — Matei 25:14—30.

¹⁴ În legământul încheiat în Moab, Dumnezeu a prevăzut timpul, când va aduna la sine pe copiii săi; și aceasta s'a mai preumbrit și prin Estera și Rut, maideparte că clasa preumbrită simbolic prin ele, va fi adăugată sau cuprinsă și în legământul pentru Impărăție; și acum se poate vedea, că Dumnezeu a împlinit icoana aceasta frumoasă profetică. — 5. Moise 29:14, 15; 32:43.

Pretențiuni

¹⁵ În legământul făcut în Moab, Dumnezeu a prezis pretențiunile față de rămășiță. Ei trebuie să fie un popor deosebit, neconformându-se cu lumea aceasta. — 5. Moise 12:29—32; 16:21, 22; 18:9—14.

¹⁶ Ei nu pot să comită adulter; și adulterul comis de Izraelul spiritual înseamnă în mod deosebit o relațiune nepermisă cu organizațiunea lui Satan. Aceasta nu poate exista între poporul lui Dumnezeu. Ei nu au voie să atingă lucrul necurat, care este organizațiunea lui Satan. (5. Moise 22:13—30) Ei nu pot să facă nici un compromis cu lumea, ci să fie pedeplin devotați lui Dumnezeu și Impărăției sale. — 5. Moise 7:1—5; 12:1—3.

¹⁷ Ei nu pot să fie atârători de ajutorul lumii, ci din contră, adevărul să-l transmită tuturor acelor, cari îl doresc. (5. Moise 15:6) Ei trebuie să rămână devotați lui Dumnezeu cu toată inima, și aceasta se va dovedi prin aceea, dacă ei neconțin vor preamări pe Iehova, sau că vor aduce ocară pe Numele său sfânt.

(5. Moise 29:21—28) Iehova a pregătit organizației sale regale un ospăț, și rămășița credincioasă a fost invitată, ca să șadă la masă cu Christos Isus, și să se ospeleze din ospăț. Prin urmare nu li-e permis să mănânce decât mâncările curate depe masa Domnului; și nu pot fi găsiți în căutare după lucruri omenești. (5. Moise 14:1—21) Ei trebuie să respecte cu credincioșie condițiunile legământului vecinic cu privire la sfințenia vieții. (5. Moise 21:1—9) Între poporul lui Dumnezeu nu poate să fie nici o negociere cămătară, nici o nedreptate nu se poate comite, nu e permis a înșela pe nimenea, și a face ceva, ce are de urmare nerodnicia. (5. Moise 25:11—16) Nu poate să se ivească nici o înșelăciune și asuprire între ei, ci o dărnicie față de cei săraci și ajutorare reciprocă. — 5. Moise 22:1—8.

¹⁸ Cei primiți în legământul Impărăției, nu pot să se acopere cu nesiguranța despre aceea că cine și ce sunt. Ei nu pot să fie moleșiți sau afemeiați, precum nici nu trebuie să se îmbrace nepotrivit, ca astfel să atragă atențiunea asupra persoanei lor. Înainte de toate ei trebuie să preamărească pe Iehova. (5. Moise 22:5—12) Ei toți trebuie să intre în unitatea organizației lui Iehova, și să urmeze instrucțiunile organizației; deoarece aceste instrucțiuni vin dela Templu. Întrucât toți sunt de acelaș gând, vor avea încredere unii față de alții, și vor avea grijă totdeauna, ca să facă bine unii altora. Că fiecare trebuie să dea ascultare instrucțiunilor ce vin din Templu, reeșă și din aceea că ei nu au drept să facă „ceace-i place să facă fiecare“, ci trebuie avută în vedere ordinea, întrucât fiecare merge înainte cu lucrul, pe care i-a încredințat Iehova, și aduce lui Iehova un dar al laudei. (5. Moise 12:8—14) Astăzi fiecare membru a rămășiței să privegheze, pentruca să nu cadă în urma îndărătniciei sale în urma poftelor sale egoiste, urmând ideile sale despre ceace cum trebuie să fie condusă lucrarea lui Dumnezeu. În locul său ales, unde lasă să sălășluiască Numele său, adeca în organizațiunea Templului său, trebuie să i se aducă lui Iehova servici. Serviciul acesta trebuie făcut regulat, credincios și în felul orânduit de El. (5. Moise 12:18—28; 14:23—27; 26:1—3) Întrucât Sanctuarul a fost curățit, rămășița trebuie să păstreze o unitate desăvârșită. El trebuie să vestească adevărul cu mare îndrăzneală. Christos Isus, ca marele preot al lui Iehova, dă binecuvântări celor primiți în legământ. (5. Moise 33:6—29) După ce au fost aduși în legământ, dela anul 1926 a început o vreme de fericire. (Daniel. 12:12; vezi Revista din anul 1930) Rămășița și maideparte se va încrede în Iehova, și nu se va teme de dușman, deoarece Iehova este locul ei de scăpare. — 5. Moise 33:26—29.

¹⁹ Pentruca rămășița să cunoască judecățile Domnului și astfel să fie în stare să le vestească, cartea cincina a lui Moise, scrisă în legătură cu legământul din Moab, descopere lămurit și pe „servul rău“ și conține explicații și profeții cu privire la el că clasa servului rău vor fi bătuți de dușman în fugă și vor fi luați prizonieri. (5. Moise 32:15—27, 30, 31) Iehova îi va judeca. (5. Moise 32:34—38; Zaharia 14:2) Legământul de credincioșie arată maideparte că rămășița nu va avea nimic cu clasa servului rău, ci o va ocoli, și va refuza să se dedea cu ea la discuție. — 5. Moise 33:11.

Război

²⁰ Iehova a poruncit Izraeliților, cu care a încheiat legământul în Moab, ca să se lupte contra Amelechitilor

și Cananiților; și aceasta a preumbrît că rămășița credincioasă trebuie să poarte un război de ofensivă contra acelor, cari stau acuma „în loc sfânt” și sunt dușmanii lui Dumnezeu. (5. Moise 29:10—17) Astfel de dușmani cari în mod fals și amăgitor pretind că ar reprezenta pe Dumnezeu, trebuie să fie combătuți și demascați cu adevărul fără cruțare. (5. Moise 7:22—24) Iehova dădu poporului său tipic instrucțiuni pentru luptă, și le-a indicat felul și modul cum se poartă un război. (5. Moise 20:1—20) Astfel a fost instruită și rămășița despre felul cum trebuie să poarte război contra dușmanului, și cu încredere în Domnul trebuie să urmeze brav instrucțiunile primite de la Domnul. (5. Moise 7:22—24) Rămășița credincioasă, care luptă în oastea Domnului, nu trebuie să se teamă de atacul dușmanului de azi, de către mercenarii din tranșee ai Diavolului. (5. Moise 7:17—21) Credincioșii vor călea în picioare opoziția, și vor merge înainte în marșul lor, cu toată credincioșia lor le cauzează multe neplăceri și suferințe. Ei trebuie să înainteze fără frică, proclamând lauda lui Iehova și vestind judecățile sale și Împărăția sa. Iehova Dumnezeu este în lagărul lor, și din pricina aceasta, lagărul trebuie să-l înăcurat și cu totul devotat lui Dumnezeu. (5. Moise 23:9—14; 31:1—8) Unitatea desăvârșită în acțiune a rămășiței lui Iehova și serviciul lor credincios neîntrerupt în cântece de bucurie, umple cu groază inima dușmanului; și aceasta s'a prezis prin legământul făcut în Moab. — 5. Moise 2:25; 11:25; Filipeni 1:27—29.

²¹ Iehova este Dumnezeul poporului său drept; pe care din pricina aceasta îl numește Ieșurun, și este poporul lui Dumnezeu. Este cu totul deosebit de organizațiunea lui Satan și a fost învățat despre tainele Celui Prea Înalt. Această învățătură ei au primit-o în adăpostul sau Templul lui Dumnezeu, și acuma sunt trimiși, ca să vestească fără frică Numele său. Așa este poporul lui Dumnezeu, care pețrece acuma pe pământ și stă în legământul Împărăției. Cerințele și binecuvântările preumbrite în legământul pentru Împărăție, au fost scrise mai dinainte pentru mângăierea și întărirea nădejdii poporului credincios al lui Dumnezeu. (Romani 15:4) Pentru încurajarea și întărirea rămășiței credincioase, Iehova a lăsat să se scrie și aceste cuvinte scumpe: „Nimeni nu este asemenea Dumnezeului lui Ieșurun, trece pe ceruri întru ajutorul tău, și întru mărirea sa pe nori. Acolo este locuința Dumnezeului cărunt, și jos: brațele cele eterne, care fugări de dinaintea ta pe vrăjmaș, și zise: Pierde-l! Și Izrael va locui cu siguranță și singur. Ochiul lui Iacob va căuta spre un pământ de grâu și de vin; ceriul său îi va picura rouă. Ferice de tine Izrael! Cine este ca tine, popor mântuit de Iehova, scutul ajutorului tău, sabia mării tale? Umilise-vor neamicii tăi înaintea ta, și tu vei călea peste înălțimile lor.” — 5. Moise 33:26—29.

Relațiune

²² Scopul cel mai important al lui Iehova este justificarea numelui său, pentruca să vadă și să știe întreaga creațiune și că fiecare creatură, care dorește să trăiască trebuie să fie în armonie cu Cel sfânt. În consecință toate legămintele lui Iehova trebuie să fie într-o oarecare legătură unele cu altele. Când Lucifer s'a răsculat și a condus pe om pe calea păcatului, Iehova a declarat că el va pune dușmănie între sămânța femeii (lui Dumnezeu, prin ce se ilustrează organizațiunea lui Dumnezeu) și sămânța lui Satan; și că sămânța femeii va birui în

sfârșit spre justificarea numelui mare a lui Dumnezeu. (1. Moise 3:15). Declarațiunea aceasta de fapt a fost un legământ al lui Iehova, deoarece era o demonstrațiune a hotărîrii sale; și aceasta nu se schimbă și nu se strămută. Christos Isus, sămânța promisiunii va dobândi o biruință desăvârșită peste Satan și organizațiunea lui.

²³ Legământul vecinic despre slințenia vieții, pe care Iehova l-a încheiat cu Noe, este asemenea o demonstrațiune a scopului său și arată creațiunii întregi că Iehova este dătătorul de viață, singurul adevărat Dumnezeu atotputernic; că fără imputernicirea lui Iehova nimenea nu are dreptul, să iei viața, și nimeni altul nu poate să dea viață. Legământul acesta este o justificare a numelui sfânt al lui Iehova. — 1. Moise 9:1—12.

²⁴ Iehova a luat pe Avraam în țara Canaanului, și l-a folosit acolo, ca să ilustreze în icoană chiar pe însuș Dumnezeu; soția lui Avraam a închipuit pe organizațiunea lui Dumnezeu, și fiul său Isaac pe sămânța promisă, pe care Dumnezeu îl va folosi de justificator al său. Binecuvântările pe cari le vor primi oamenii prin acest Justificator și Mântuitor, natural că sunt subordonate justificării numelui lui Iehova, precum efectul cauzei, că binecuvântarea celor ascultători cu viață, trebuie să dovedească că Numele lui Iehova garantează viață și stă bun pentru faptul că El poate să pună oameni pe pământ, cari își păstrează neprihăniția față de El și pentru aceasta vor primi viață pe calea stabilită. Dumnezeu nu a permis lui Satan să ucidă pe Iov, cel temător de Dumnezeu, când s'a înscenat drama cea mare. (Iov 2:6) Dacă Iov ar fi fost ucis, atunci nu ar mai fi putut figura în icoana profetică. Aducerea ca jertfă a lui Isaac de către Avraam a preumbrît că Dumnezeu va lăsa să se întâmple ca Fiul său iubit să fie ucis de către Satan, după care Iehova prin învierea Fiului său iubit din morți, își va arăta puterea sa neînvinsă, și va justifica Numele său. Acesta a fost un triumf al lui Iehova și o justificare a numelui său. Ingrijirea lui Dumnezeu a fost, ca moartea Fiului său iubit Isus Christos să câștige prețul de răscumpărare pentru oameni; cu toate acestea această bunăvoință iubitoare și grație manifestată față de oameni este subordonată justificării numelui lui Iehova. Fiecine, care crede în Domnul Isus Christos și îi dă ascultare și primește viață, va fi o justificare a numelui și Cuvântului lui Iehova.

²⁵ Legământul Avraamic este așadar demonstrarea neșchimbabilă a hotărîrii sale, de a scoate la iveală o sămânță, care sămânță este Fiul său iubit, care va păstra neprihăniția sa înaintea lui Dumnezeu și din pricina credincioșiei sale până la moarte va îmbrăca poziția cea mai înaltă din întreaga organizațiune dumnezeiască și va fi făcut Marele Preot al lui Iehova și Justificatorul numelui său sfânt. Învierea lui Isus din morți, înălțarea Lui, cinstirea Lui cu un Nume mai presus de orice alt nume a creaturilor, și declarațiunea lui Iehova, că orice genunchiu trebuie să se plece înaintea Lui spre slava lui Dumnezeu, și să recunoască Numele său, dovedește definitiv că legământul Avraamic în esențial are de scop să arate că Iehova este singurul adevărat și atotputernic Dumnezeu, și Dătătorul a orice dar bun și desăvârșit. Ingrijirea sa pentru binecuvântarea celor ascultători ai neamului omenesc cu viață prin Christos Isus, este mai puțin importantă, cu justificarea numelui său. Nu există nici un motiv, ca Iehova să facă un legământ cu vre-o creatură, ca să-i dea viață; dar are tot motivul, pentruca să facă un legământ, adică, pen-

truce să-și exprime clar și lămurit scopul, de a-și justifica Numele; și acesta este chiar scopul legământului său.

²⁶ Iehova în Egipt a făcut o scenă, ca să întocmească o icoană, care va da de înțeles scopul său, de a-și justifica Numele. (2. Samuel 7:23) El a strâns un popor la sine, și l-a deosebit nu numai cu scopul ca să-l mântue, ci ca să aibă un popor pentru Numele său; și mântuirea lor atarnă de ascultarea lor întru împlinirea datorințelor încredințate lor. Înainte ce Iehova a adus la iveală pe sămânța promisiunii, a încheiat în icoană, cum va alege El un popor pentru Numele său, și aceasta a făcut prin legământul făcut în Egipt și sfințit la muntele Sinai. Națiunea imperfectă și păcătoasă a lui Izrael, până la venirea seminței promise nu a putut să fie un popor cu totul consacrat numelui lui Iehova; pentru aceasta s'a adăugat legământul legii, „din pricina călcărilor de lege, până când va avea să vină sămânța (Christos Isus), căreia îi fusese făcută făgăduința.” (Gal. 3:17, 19) Isaac, fiul lui Avraam, era un prototip al lui Christos Isus, a Fiului iubit al lui Dumnezeu, care este sămânța promisă. El a trebuit să vină înainte ce va putea exista un popor ales pentru Numele lui Dumnezeu.

²⁷ Când a venit Christos Isus, atunci un mic număr de iudei cari erau credincioși, au primit pe Christos și au urmat cuvintele sale, au fost trecuți depe Moise, mijlocitorul legământului legii, pe Christos; dar ceilalți Izraeliți toți au fost lepădați și respinși. Iehova a încheiat cu Christos legământul nou, pentruca prin el să ducă la îndeplinire aceea ce legământul cel vechi nu era în stare să facă, anume, ca să alcăgă din neamuri un popor consacrat pedepții lui Dumnezeu pentru Numele său. Legământul nou a fost voința sau hotărârea exprimată a lui Iehova, de a scoate din neamuri un popor pentru Numele său; și legământul acesta este uncalta lui Iehova pentru atingerea scopului său. Legământul nou nu este o încheiere, ca prin ea să primească cineva viață; totuși cei primiți în legământ mai întâi trebuie să aibă un drept condițional la viață; dar după aceea, dacă se dovedesc credincioși Domnului primesc necondiționat viață vecinică. Credințioșii aceasta trebuie dovedită, după ce au intrat în legământul nou. Toți aceia cari vor fi primiți în legământul nou, mai întâi trebuie să se învoiască necondiționat să facă voia lui Dumnezeu, și pe lângă aceasta să-și sprijinească credința și procedura pe sângele vărsat al lui Isus Christos ca prețul de răscumpărare pentru omenire, și singurul mijloc, prin care omul poate să câștige viață. După ce prin credință au fost îndreptățiți, și apoi născuți de Spiritul lui Dumnezeu, au fost supuși condițiilor noului legământ; și aceia, cari s'au dovedit credincioși până la venirea Domnului, Isus Christos în Templu să facă judecata, și în judecată au fost găsiți aprobați, constituie poporul, pe care Iehova l-a ales din neamuri pentru Numele său. După aceasta s'a sfințit pentru dânșii legământul nou, și ei au fost primiți în legământul pentru Impărăție.

²⁸ Iehova Dumnezeu a încheiat cu David un legământ pentru Impărăție. (2. Samuel 7:16) În acel legământ David a fost o umbră sau icoană a lui Isus Christos, pe care Iehova l-a făcut împărat. „Am făcut legământ cu alesul meu, zice Iehova, iată ce am jurat servului meu David: Îți voi întări sămânța pe vecie, și în veci îți voi așeza scaunul de domnie. — Îi voi păstra totdeauna bunătațea mea, și legământul meu îi va fi neclintit. Îi voi face vecinică sămânța, și scaunul lui de domnie ca zilele ceru-

rilor. — Nu-mi voi călea legământul, și nu voi schimba ce a ieșit depe buzele mele.” (Psalm 89:3, 4, 28, 29, 34) Aici este declarația neclintită a hotărârii lui Iehova, de a-și întemeia Impărăția, și anume pe tron cu Fiul său iubit. Mai târziu Isus a spus învățăcelilor săi că Iehova a făcut cu El un legământ pentru Impărăție; și din partea sa El a încheiat un legământ cu cei aleși și credincioși pentru Numele lui Iehova, ca ei să ia parte cu El la domnia Impărăției și să fie cu El în Impărăție. (Luca 22:28—30) Așadar legământul nou a fost un mijloc al lui Iehova, pentru a alege un popor pentru Numele său, pentruca astfel cei aleși din lume, cari s'au dovedit credincioși, să poată fi primiți în Impărăție și făcuți o parte a Impărăției.

²⁹ În Moab, Iehova a încheiat cu poporul său ales, pe care cu patruzeci de ani mai înainte l-a scos din Egipt, legământul, care a preumbrit legământul pentru Impărăție. Isus, cu toatăcă s'a născut dela o femeie și sub lege, totuși nu era un fiu a legii, ci El a fost un Fiul al lui Dumnezeu. El a îndeplinit condițiile legământului făcut în Moab, și Iehova l-a făcut marele Profet preumbrit de Moise. Inrudirea legământului din Moab și a legământului pentru Impărăție, rezultă și din aceea că Isus, când a fost ispășit de Satan, a citat cuvintele lui Dumnezeu însemnate în cartea cincina a lui Moise. Când Satan a tras la îndoială statornicia lui Isus, atunci Isus a citat din 5. Moise 8:3, cum urmează: „Drept răspuns Isus i-a zis: Este scris: Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt, care iesă din gura lui Dumnezeu.” (Matei 4:4) La a doua ispășire Isus a citat 5. Moise 6:16: „Deosemena este scris, a zis Isus, Să nu ispășești pe Domnul, Dumnezeul tău.” Când Diavolul a mai încercat la Isus cu o a treia ispășire, acesta i-a răspuns cu cuvintele însemnate în 5. Moise 6:13: „Isus i-a zis... este scris: Să te închini Domnului Dumnezeului tău, și numai Lui să-ți slujești.” (Luca 4:8) Cu alte ocazii Isus deosemena a citat cuvintele profeției însemnate în 5. Moise aceste se găsește între altele în Matei 5:31, 33, 38 și în Marcu 10:4. Când Isus a vorbit despre strângerea loialtă a aleșilor lui Dumnezeu, atunci evident că a avut în cuget cuvintele însemnate în 5. Moise 30:1. — Matei 21:31 și Marcu 13:27.

³⁰ Relația legământului făcut în Egipt și sfințit la muntele Sinai față de legământul încheiat în Moab pentru credințioșii, preumbrește în mod nimerit relația care există între legământul nou încheiat în Egiptul simbolic și sfințit la muntele Sion, și legământul pentru Impărăție, care legământ din urnă prelinde o credințioșie necondiționată dela aceea, cari în sfârșit doresc să ia parte la domnia Impărăției cu Christos Isus. (5. Moise 28:69; Luca 22:14-20, 28—30) Cu ocazia introducerii cinei de amintire Isus a declarat învățăcelilor săi că noul legământ a fost făcut, și i-a invitat să intre cu el în legământul acesta, apoi le-a zis că Iehova i-a orânduit o împărăție prin un legământ, și cuvintele sale adresate învățăcelilor arată că credințioșia este lucrul principal, ce se prelinde dela aceea, cari au fost primiți în legământul pentru Impărăție. Legământul nou este uncalta, de care se folosește Dumnezeu ca să scoată un popor din lume, ca să fie martorii Lui pentru Numele său; pânăcând legământul pentru Impărăție este întocmirea de pregătire a sa, care dă ocazie martorilor lui Iehova primiți în legământ, să-și dovedească credințioșia până la moarte. — Apoc. 2:10.

³¹ Relația legământului nou față de legământul Abraamic, și față de legământul pentru Impărăție, probabil

că a fost preumbrită în mod vădit prin efodul și pieptarul folosit de marele preot tipic, care a servit Izraelului natural. „Efodul să-l faci de aur, de fir albastru, purpuriu, carmiziu și de în subțire răsucit; să fie lucrat cu măiestrie. Să aibă doi umerari uniți cu el la cele două capete ale lui să fie legat de el. Briul să fie de aceeași lucrătură ca efodul și prins pe ei; să fie de aur, de fir albastru, purpuriu și carmiziu și de în subțire răsucit. Să iei apoi două pietre de onix, și să sapi pe ele numele fiilor lui Izrael: șase din numele lor pe o piatră, și alte șase pe a doua piatră, după șirul nașterilor.” — 2. Moise 28:6—10.

²² Aaron, marele preot a purtat efodul atârnat pe umerii săi. Partea dinainte a efodului închipue legământul Abraamic. Partea dindărăpt a efodului însă se pare să reprezinte în mod vădit legământul nou, în care vor fi aduși copiii lui Dumnezeu, după ce au încheiat un legământ de jertfă, care legământ se face cu ocazia consacării lor. (Psalm 50:5) Legământul nou este mijlocul hotărât pentru scoaterea unei oști credincioase de oameni din neamuri, care oaste, prin adopțiune va deveni o parte a seminței promise prin legământul Abraamic.

²³ Despre pieptarul judecății stă scris: „Să faci apoi pieptarul judecății, lucrat cu măiestrie, să-l faci din aceeași lucrătură ca efodul, să-l faci de aur, de fir albastru, purpuriu și carmiziu, și de în subțire răsucit. Să fie în patru colțuri și îndoit; lungimea lui să fie de o palmă, și lățimea tot de o palmă. În el să țesi o țesătură de pietre, și anume pentru rânduri de pietre: în rândul întâi un sardonox, un topaz și un smaragd; în al doilea rând, un rubin, un safir, și un diamant; în al treilea rând, un opal, un agat și un ametist; în al patrulea rând, un hrisolit, un onix și un iaspis. Aceste pietre să fie legate în ferecătura lor de aur. Să fie douăsprezece, după numele fiilor lui Izrael, săpate ca niște peceși, fiecare cu numele uneia din cele douăsprezece seminții.” — 2. Moise 28:15—21.

²⁴ Acest pieptar, în care au fost întrefesute pietrele scumpe, a reprezentat legământul pentru împărăție, la care sunt chemați cei născuți de Spirit, și la care iau parte credincioșii cu Christos Isus, Împăratul și Marele Preot al lui Iehova. Cei primiți în legământul pentru Împărăție, trebuie să fie consacrați și devotați pedepin lui Iehova, precum dă de înțeles inscripția „Sfințenie lui Iehova”, sculptată în aur curat pe placa, depe legătura de cap a marelui preot. Aceștia sunt martorii credincioși ai lui Iehova, ei vestesc pe Împăratul vecinic și Împărăția sa, își dovedesc credincioșia până la moarte, și în sfârșit ajung în măsură deplină în moștenirea lor regală. — Zaharia 9:16.

²⁵ Legământul legii încheiat în Egipt, spre un anumit scop și pentru un anumit timp a fost adăugat legământului Abraamic, dar a lipsit să aducă la iveală un popor pentru Numele lui Iehova, care putea să se facă o parte a legământului Abraamic; pentru aceasta a fost anulat legământul legii. Îndată ce legământul legii a devenit învechit s'a făcut legământul nou; și acesta a fost o unealtă a lui Iehova adăugată legământului Abraamic, prin care s'a adus la iveală un popor pentru Numele lui Iehova, și i-a făcut martorii Lui, pentruca să vestească Numele său; și acești credincioși sunt aceia, cari au fost primiți în legământul pentru Împărăție. Marele preot al lui Izrael a purtat efodul și pieptarul atârnat pe umerii săi, ambele părți a efodului legate fiind laolaltă cu încheetoare. Așa i s'a încredințat și marelui Preot al lui Iehova — care

este Christos Isus. Preotul pe vecie după ordinul lui Melchisedec — administrarea legământului Abraamic, a legământului nou și a legământului pentru Împărăție; și toate aceste legăminte sunt uneltele lui Iehova pentru ducerea la îndeplinire a scopului său. Pe părțile depe umeri a efodului prin care ambele părți a ei erau legate laolaltă, au fost întărite două pietre de onix, pe care erau scrise numele celor douăsprezece seminții ale lui Izrael, și pietrele erau lucrate în aur. Prin aceasta s'a preumbrit că cele douăsprezece secții sau seminții a Izraelului spiritual, adică a poporului pentru Numele lui Iehova, constituie copia dintre legământul Abraamic și legământul nou. Din aceasta reesă clar că toate aceste legăminte ale lui Iehova, sunt legămintele și mijloacele lui Iehova pentru ducerea la îndeplinire a voinței sau hotărârii sale; și că lucrurile ascunse sau tănuite despre acest scop se vor descoperi aceloră, cari se tem de El, și îi servesc cu credincioșie și bucurie. Cea mai mare dintre toate lucrurile descoperite privește pe Numele sfânt al Celui Prea Înalt, pe care acuma îl va justifica pedepin.

Întrebări

²⁶ În locul acesta ar fi de folos și de ajutor explicarea unor întrebări, pentru câștigarea unei înțelegeri mai bună a legămintelor lui Iehova. Pentru aceasta mai întâi se va pune o întrebare, și imediat după ea se va da răspunsul.

²⁷ *Întrebare:* Care dintre legămintele lui Dumnezeu este legământul vecinic?

Răspuns: Toate legămintele unilaterale ale lui Iehova sunt vecinice, deoarece aceste legăminte constituie o declarațiune, făcând de El însuș cu privire la hotărârile sale; și Iehova nu-și schimbă hotărârile. (Mal. 3:6) Toate legămintele încheiate între Iehova și creaturile sale sunt vecinice, în ce privește pe Iehova.

²⁸ *Întrebare:* Este în armonie cu Scriptura, a spune, legământul Abraamic să fie legământul cu Sara, și că legământul acesta va aduce la iveală pe sămânța promisiunii?

Răspuns: Nu; deoarece Scriptura nu vorbește nicăiri despre un „legământ cu Sara”. În legământul Abraamic, Avraam însuș a ținut locul lui Iehova; deci ceea ce se numește legământul Abraamic, este expresiunea scopului lui Dumnezeu — și anume fără să fie vre-o condițiune legată de ea, — de a aduce la iveală o sămânță prin care toate neamurile depe pământ vor fi binecuvântate. Iehova a pecelluit declarațiunea aceasta cu un jurământ, și pentru aceasta, cum explică apostolul, promisiunea aceasta sau legământul acesta al lui Dumnezeu, atât din pricina cuvântului cât și din pricina jurământului lui Dumnezeu, este neschimbată. (Evrei 6:18) Avraam era tatăl sau dătătorul de viață al lui Isaac, și acesta a fost o ilustrațiune a seminței, adică a Fiului lui Dumnezeu. Femeia lui Dumnezeu nu este legământul său, ci femeia reprezintă pe organizațiunea lui Dumnezeu Christos Isus, sămânța făgăduinței, este sămânța lui Dumnezeu. Legământul nu aduce la iveală nici o sămânță, ci Iehova aduce la iveală sămânța prin femeia sa, care este organizațiunea Lui.

²⁹ *Întrebare:* Este adunarea sămânța sau odrasla legământului nou, sau a legământului Abraamic?

Răspuns: Legământul nou nu dă naștere la nici o sămânță, ci aduce la iveală un popor pentru Numele lui Iehova, pe care Iehova îl folosește ca pe martorii săi; și pe cei intrați în legământul nou, cari se devotesc credincioși, îi primește ca pe fii în Casa regală a Fiilor lui

Dumnezeu, și astfel prin adopțiune (luare de suflet) devin o parte a seminței lui Avraam. Ei nu sunt nici sămânța legământului Abraamic, și nici a legământului nou. Ei sunt sămânța sau Fiii lui Dumnezeu. „Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s'a arătat încă. Dar știm că atunci când se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Il vom vedea așa cum este.” (1. Ioan 3:2) Nu legământul ci femeia lui Dumnezeu, adică organizațiunea Lui dă naștere seminței și viața se pogoare dela însuș Iehova.

⁴⁰ *Intrebare:* Nu a zis oare apostolul Pavel că Sara ar fi fost o umbră a legământului Abraamic? și este scriptural a vorbi despre legământul acela, ca despre „legământul cu Sara“?

Răspuns: Nu, așa ceva ca un „legământ Sara“ nu există. Legământul Abraamic este legământul lui Dumnezeu. Ce a spus apostolul, era că fiul lui Avraam dela femeia sa Sară, dela cea slobodă, a fost un simbol, care a reprezentat sau ilustrat pe Ierusalimul ceresc, care este organizațiunea lui Iehova, care este mama tuturor fiilor lui Dumnezeu.

⁴¹ *Intrebare:* Este legământul nou legământul restatornicirei, care va fi în activitate în cursul domniei lui Christos, și va aduce viață neamului omenesc?

Răspuns: Nu. Legământul nou nu este un legământ pentru restatornicirea vieții și nu va fi în vigoare și în activitate în cursul domniei lui Christos, pentru că să restatornicească omenirea.

⁴² *Intrebare:* Ce înseamnă atunci cuvintele apostolului Petru: Cerurile trebuie să rețină pe Christos Isus până la vremurile de restatornicire a tuturor lucrurilor? Dacă textul acesta scriptural nu tratează despre restatornicirea întreg neamului omenesc, atunci ce înseamnă?

Răspuns: Vezi articolul următor.

(Continuarea urmează).

Intrebări pentru studiu

1. Ce se înțelege aici cu cuvintele a) „legământul său“? b) „cari se tem de El“? c) „ca să le dea în știre aceasta“?
- 2,3. Compară ocazia și scopul declarațiunei însemnate în 5. Moise 4:24 cu ocazia și scopul citării acestor cuvinte de apostolul Pavel (Evrei 12:29).
- 4,5. Arată a) cât de înțelepte sunt pretențiunile lui Iehova față de copiii săi; b) scopul și importanța declarațiunei sale despre blestemul sau pedeapsa pentru neascultare.
6. Arată din Scriptură, cât de necesar și important este că prescripțiunile și condițiunile despre ascultare și neascultare, tot mereu sunt puse în vedere poporului de legământ al lui Dumnezeu.
- 7,8. Arată înțelesul declarațiunei și a încurajărei în 5. Moise 30:19 și aplicarea ei atât a) pe timpul când s'au rostit cuvintele acestea cât și b) în prezent.
9. Când și cum se împlinesc cuvintele profetice în 5. Moise 27:9? Cuvintele în 5. Moise 29:12, 13? În 5. Moise 33:29?
- 10-14. Dovedește cu texte scripturale că rămășița primită în legământul Impărăției, face parte din „Ale-sul“ lui Iehova; maideparte că bunătatea lui Iehova față de rămășița credincioasă în prezent și asigurarea sa că și maideparte le va purta grijă bunăvoitoare, a fost prezis de El în purtarea sa cu poporul său tipic Izrael și prin legământul încheiat în Moab.
- 15-18. Arată cu dovezi scripturale că Iehova a prezis în legământul făcut în Moab cerințele puse rămășiței.
19. Ce descopere cartea cincea a lui Moise despre „servul rău“ și despre atitudinea rămășiței credincioase în privința aceasta?
20. Aplică instrucțiunea profetică, pe care a dat Iehova poporului său de legământ în Moab despre felul purtării războiului contra dușmanului.
21. Care este aplicarea și scopul declarației însemnate în 5. Moise 33:26—29?
- 22-35. În care unul singur scop al lui Iehova, sunt înrudite întreolaltă toate legămintele lui Iehova? Pentru a arăta, cum a servit legământul acest scop mai presus de toate a lui Iehova, explică scopul, felul și modul lucrării sau a împlinirii a) formulei legământului în 1. Moise 3:15; b) a legământului vecinic făcut cu Noe; c) a legământului Abraamic; d) a legământului legii; e) a legământului de jertfă; f) a legământului nou; g) a legământului din Moab; h) a legământului făcut cu David; și i) a legământului pentru Impărăție.
- 36,37. Care dintre legămintele lui Iehova este legământul vecinic?
38. Este în armonie cu Scriptura a vorbi despre legământul Abraamic ca despre „legământul cu Sara“, și a spune că legământul acesta va aduce în existență sămânța promisiunei?
- 39,40. Este oare adunarea sămânța legământului nou sau a legământului Abraamic? Este Sara o umbră a legământului Abraamic?
- 41,42. Este legământul nou un legământ a „restatornicirei“? sau ce a înțeles apostolul Petru, când a zis că cerurile trebuie să rețină pe Christos până la restatornicirea tuturor lucrurilor?

(W. T. din 1 Iulie 1934).

LEGĂMINTELE SALE

PARTEA VIII-a

„Eu Iehova, te-am chemat ca să dai mîntuire, și te voi lua de mîndă, te voi păzi și te voi pune legămînt al poporului, ca să fii lumina neamurilor.“ — Isaia 42 : 6.

PPROMISIUNEA necondiționată a lui Iehova către Avraam se numește legămîntul Abraamic, deoarece Avraam a reprezentat în ieșană pe însuș Iehova, pînăcînd Sara, soția sa pe organizațiunea lui Iehova, care dă naștere seminței, care-i va executa scopul. Acesta este un legămînt unilateral. Este o expresiune a intențiunii neschimbate a lui Iehova, pentru a face un anumit lucru, și că realizarea lui nici-încum nu atîrnă de faptul, dacă omul Avraam sau vre-o altă creatură va face ceva ori nu. Acesta este legămîntul, care arată îngrijirea lui Dumnezeu, prin care omul va primi viață, deoarece în legămîntul acesta este exprimat clar: „In sîmînța ta vor fi binecuvîntate toate neamurile de pe pămînt.“ (1. Moise 22:19; Binecuvîntarea neamurilor sau popoarelor de pe pămînt înseamnă că Dumnezeu le va da ocaziune să trăiască, și ocaziunea aceasta trebuie să vină pe calea sa stabilită, anume, prin sîmînța promisă, Christos Isus.

² Scriptura nu arată că Dumnezeu ar fi făcut un legămînt cu creaturile omenesci, sau că va face cîndva, în scopul să-i restatornicească. După căderea lui Adam, fiecare urmaș al său, a fost incapabil sau neapt să între într-un legămînt cu Dumnezeu. Toți s'au născut păcătoși, și Dumnezeu nu poate să facă nici un legămînt sau contract cu vre-o creatură păcătoasă. Oricare creatură care face o învoială cu Iehova, trebuie să fie capabilă să stea înaintea lui Dumnezeu; și aceasta înseamnă că creatura respectivă ori este îndreptățită de fapt, ori că din pricina credinței sale va fi socotită neprihănită de către Dumnezeu. Legămîntul nou a fost făcut cu Christos Isus, și în urmă numai cu aceia, cari mai întîi au practicat credință în sîngele vărsat al lui Christos Isus, și s'au consacrat să facă voia lui Dumnezeu, prin ce ei au intrat într-o învoială prin jertfă, și au fost îndreptății. Dumnezeu a stabilit hotărît că membrii neamului omenesc, cari au o adevărată credință în sîngele lui Christos Isus, vor primi viață. Pentru ce să mai facă atunci Dumnezeu încă un legămînt, încă cu un mijlocitor, ca să dea viață la astorfel de creaturi, pe cînd El a stabilit deja că viața este un dar prin Isus Christos. Domnul nostru? — Romani 6:23.

Restatornicire

³ Cuvîntul „restatornicire“ apare numai o singură dată în aceea parte a Scripturii care s'a scris după venirea pe pămînt a Domnului Isus, și pe care noi obișnuim s'o numim Noul Testament; și acest text este la Fapte 3:21. Cuvîntul tradus acolo cu „restatornicire“, se trage din cuvîntul radical, care în Marcu 9:12 este tradus cu „va așeza din nou“. Cuvîntul „a restatornici“ înseamnă, a așeza din nou ceva, ce a existat cînda. Creaturile omenesci, cari s'au născut după păcătuiră lui Adam, niciodată nu au avut drept la existență. Existența lor scurtă a fost posibilă numai, în urma permisiunii lui Dumnezeu. Imprejurarea că Dumnezeu a stabilit o cale, pe care aceste creaturi, pot să primească viață prin Isus Christos, dovedește, că ei în sine nu au pre-

tențiune ca să fie restatornicii; și în caz dacă ei ar fi restatornicii la existența lor scurtă anterioară, așa ceva de fapt nu ar fi lucru de dorit. Creaturile omenesci doresc să trăiască, și ele au o anumită măsură a vieții, ele trăiesc un anumit timp, apoi mor. Sîngele vărsat al lui Christos Isus este prețul pentru răscumpărarea omenirii, și El este Dătătorul de viață a acelora, cari cred în El și ascultă de El. Din aceasta rezultă deci că dăruirea vieții nu este o restatornicire, ci este un dar.

⁴ Cățiva dintre învățăceii credincioși au fost cu Isus pe munte, cînd s'a schimbat înaintea lor: „Ilie li s'a arătat împreună cu Moise, și sta de vorbă cu Isus.“ (Marcu 9:4) În aceea scenă de schimbare la față, Ilie a reprezentat pe Domnul Isus Christos la executarea unei anamite lucrări a Impărăției, care la un anumit timp s'a sfârșit, anume, lucrarea de pregătire înaintea lui Iehova; și Moise a reprezentat pe Christos Isus, marele Profet, Preot și Impărat, adecă pe executorul judecăților lui Iehova. Scena de schimbare la față s'a referit la Impărăția lui Dumnezeu de sub domnia lui Christos, puternicul său Justificator. Aceasta rezultă cu siguranță din conținutul textului însoțitor: „Și din nor s'a auzit un glas, care zicea: Acesta este Fiul meu prea iubit; de el să ascultați.“ (Marcu 9:7) Aceasta înseamnă că scena dramatică de schimbare la față acolo, a reprezentat pe Christos Isus, pe Fiul iubit al lui Dumnezeu, pe Preotul său Mare, de care trebuie să asculte toți oamenii; deoarece Dumnezeu l-a trimis, ca să fie Justificatorul său și să ducă la îndeplinire scopul său.

⁵ Stă scris: „Ilie va veni întîi, și va așeza din nou toate lucrurile.“ Să referă oare aceasta la restatornicirea neamului omenesc în cursul domniei mileniale a lui Christos? Nu; ci se referă la restatornicirea aceleia, ce a existat între Izraeliți, și s'a pierdut, anume la învățăturile importante mai presus de orice despre Numele și Impărăția lui Iehova. Pe cînd învățăceii s'au coborât de pe muntele pe care Isus s'a schimbat înaintea lor, au vorbit întrecutată despre ceace au văzut și au auzit, și l-au întrebat pe Isus: „Pentru ce zic cărturarii că trebuie să vină mai întîi Ilie? El le-a răspuns: Ilie va veni întîi, și va așeza din nou toate lucrurile; totușă dupăcum este scris despre Fiul omului că trebuie să pătimească mult și să fie defăimat.“ (Marcu 9:11, 12) În acesta și în textele, cari sunt în directă legătură cu acesta se face de cunoscut atât Ioan Botezătorul și Isus, cât și o lucrare executată de ei. Despre Ioan Botezătorul spune proorocia: „Va merge înaintea lui Dumnezeu (alte trad.: Messia), în duhul și puterea lui Ilie... ca să gătească Domnului un popor bine pregătît pentru El.“ (Luca 1:17) Răspunzînd la o întrebare, Ioan Botezătorul a citat următoarele cuvinte despre sine din proorocia lui Isaia: „Eu sunt glasul celui ce strigă în pustie: Neteziți calea Domnului.“ (Ioan 1:21—23) Ioan a împlinit într-o oarecare măsură profeția despre Ilie; cu toate acestea, precum arată alte texte scripturale, proorocia aceasta trebuie să fie împlinită în măsură deplină de către însuș Christos Isus. (Malachi 3:1; 4:5, 6) Aceste profeții despre restatornicire

se referă la restatornicirea adevărilor mari, pe cari Izraeliții le-au pierdut, anume: că Iehova este singurul adevărat Dumnezeu, și că El își va face un Nume prin Impărăția sa. Cuvintele din Marcu 9:12: „dupăcum este scris despre Fiul omului că trebuie să pătinească mult și să fie defăimat”, arată că suferințele lui Christos Isus trebuie să aibă loc înainte de împlinirea desăvârșită a proorociei despre Ilie, și suferințele acestea aparțin justificării Numei lui Iehova. Isus a suferit moartea, a fost înviat din morți, și a plecat să primească o împărăție. Intemeierea Impărăției a trebuit să fie precedată de o lucrare de restatornicire a adevărilor mari pentru învățăceii Lui credincioși, pentru cari au fost pierdute, mai departe de pregătirea unui popor pentru scopul lui Iehova.

⁶ Cheia cunoștinței și priceperii scopului lui Dumnezeu este o predare desinteresată față de Iehova, singurul, și unicul adevărat Dumnezeu, și râvnă întru facerea voinței Celui Prea Înalt. Când Isus a venit pe pământ, era foarte puțină pricepere și cunoștință a scopului lui Iehova, deoarece conducătorii egoiști ai lui Izrael au pierdut cheia cunoștinței, și l-au închis și dinaintea acelor, cari cu plăcere ar fi ascultat adevărul. Era datoria și încărcinarea cărturarilor și fariseilor, ca să dea poporului învățătură despre descoperirea voinței lui Dumnezeu; ei însă au neglijat aceasta, și în locul acesteia, s-au delat la formalități și ceremonii fără rost și egoiste. Pentru aceasta i-a acuzat Isus în public în cuvinte precizate clar. (Luca 11:42-53; Matei 23:13-33. Iehova și-a făcut de cunoscut scopul său prin toți profeții săi, de a-și face un Nume și de a întemeia Impărăția Mesianică, care va realiza scopul acesta. Conducătorii lui Izrael însă, din pricina egoismului lor erau orbi față de aceste adevăruri, și Impărăția nu a avut nici o valoare în ochii lor. Pentru aceasta le-a vorbit Isus: „Impărăția lui Dumnezeu va fi luată dela voi, și va fi dată unui neam, care va aduce roadele cuvenite.” (Matei 21:43) Ei nu au adus poporului roadele Impărăției, anume, Cuvântul lui Dumnezeu a adevărului, ei au învățat poporului învățăturile lor egoiste.

⁷ Iehova a prezis prin profeții săi că Ilie va veni și „înainte ce va veni ziua lui Iehova, cea mare și înfricoșată”, va face o lucrare de pregătire. (Mal. 3:1; 4:5, 6) Fără îndoială că Christos Isus este Solul și antitipicul Ilie, la care se face indicație în proorocia aceasta, și care înainte de ziua cea mare și înfricoșată a lui Iehova, trebuie să facă o anumită lucrare de pregătire. Proorocia aceasta trebuie să se împlinescă chiar înainte de Armagedon. Ioan Botezătorul nu a împlinit partea aceasta a proorociei; dar o mică parte a proorociei a împlinit-o în mie. El a accentuat Impărăția, când a vorbit către Izraeliți: „Pocăiți-vă, căci Impărăția cerurilor este aproape.” (Matei 3:2) Christos Isus a apucat lucrul, pe care Ioan încă nu l-a isprăvit, și El și-a început serviciul cu aceleaș cuvinte ca Ioan, și a zis: „Pocăiți-vă că Impărăția cerurilor este aproape.” (Matei 4:17) Ioan a pregătit pe iudei să primească pe Mesia și Impărat; și Isus Christos pregătește un popor pentru Numele lui Iehova. Chestiunea cea mai importantă din zilele lui Ioan era Impărăția, și tot aceasta a rămas și până în ziua de azi; deoarece acesta a fost mijlocul pentru justificarea Numei lui Iehova. Toate pildele lui Isus vorbesc despre Impărăția lui Dumnezeu, arătând că Numele lui Dumnezeu trebuie să fie preamărit. Schimbarea la față depe munte a fost o manifestare a hotărârii lui Dumnezeu, de a întemeia Impărăția aceasta. Isus a întipărit în mintea învă-

țăcelilor săi credincioși importanța Impărăției; și aceasta a accentuat și mai departe când le-a declarat că El trebuie să plece, ca să ia în primire Impărăția, după care se va întoarce și va lua la sine pe învățăceii Lui credincioși, adică pe învățăceii, cari vor fi iubit venirea Lui și a Impărăției. Chiar și învățăceii au accentuat adevărul despre Impărăția lui Dumnezeu; dar îndată după moartea Lui din nou s'au răscălat în adunare ca conducători niște bărbați egoiști, și din pricina egoismului lor au pierdut cheia cunoștinței, și au luat-o și dela alții. La timpul stabilit după aceasta Iehova a chemat pe mai marele Ilie, adică pe Christos Isus, ca să facă o lucrare de pregătire, adică a pregăti un popor, care va vedea și va prelua Impărăția. La lucrarea aceasta de pregătire Domnul s'a folosit de cei consacrați lui Dumnezeu, cari pe lângă aceasta au executat un serviciu de solie sau mărturie; și lucrarea aceea a avut a face cu restatornicirea adevărului pentru urmașii lui Christos Isus. Această lucrare de pregătire a trebuit să se facă, înainte ce a venit, la Templu Solul lui Iehova, cum stă scris: „Iată voi trimite pe Solul meu; El va pregăti calea înaintea mea. Și deodată va intra în Templul său Domnul pe care-L căutați; adică Solul legământului, pe care-L doriți; iată că vine, zice Domnul oștirilor.” (Mal. 3:1) Lucrarea de pregătire în proorocia aceasta nu se referă la pregătirea unui popor pentru cer, deși credincioșii, cari și-au păstrat neprihănirea, în cer își vor primi răsplata finală. Lucrarea constă întru pregătirea unui popor pentru Numele lui Iehova, care popor, după ce va fi ales din lume și va fi pregătit, trebuie să facă un deosebit serviciu de mărturie. Acuma se poate vedea clar că aceia, cari iubesc prezența lui Christos și Impărăția, sunt cei pregătiți pentru Numele lui Iehova. Lucrarea de restatornicire amintită în Marcu 9:12 nu a fost o lucrare de restatornicire sau de întemeiere a Impărăției, ci o așezare din nou sau o restatornicire a adevărilor despre Impărăție pentru cei credincioși. În timpul acelei lucrări de pregătire învățăturile false despre treime și chinul vecinic au fost curățite cu desăvârșire din cale și s'a clarificat, că numai un singur adevărat și atotputernic Dumnezeu există, și un singur Domn și Mântuitor, Christos Isus, Impăratul. Dar împlinirea mare a profețiilor nu este o lucrare a restatornicirii, și descoperirea aceasta a fost dată poporului lui Dumnezeu abia după venirea Domnului Isus la Templu, și după ce pe cei credincioși i-a adunat la sine în Templu. Numai de atunci au înțeles credincioșii că există o deosebire între lucrarea preumbrită de Ilie a adunării Domnului. Invederat că există o deosebire clară între lucrarea, pe care Marcu o indică cu cuvintele „Ilie va veni întâi și va așeza din nou toate lucrurile”, și între lucrarea la care se refer cuvintele apostolului Petru, despre restatornicirea tuturor lucrurilor, despre ce au vorbit toți profeții.

Timpurile de înviore

⁸ Intrucât cuvântul „a restatornicire”, pe care Isus l-a folosit în textul de mai sus, stă în relație nemijlocită cu cuvântul „restatornicire” folosit mai târziu, este potrivit, ca chestiunea să se discute aici. În zilele adunării primitive, apostolul Petru a folosit cuvântul „restatornicire”, și în trecut noi timp de mai mulți ani am înțeles că apostolul acolo o fi avut în gând restatornicirea neamului omenesc în cursul domniei milenale a lui Isus Christos, și că o astfel de restatornicire înseamnă că creaturile

omenești vor primi darul vieții. În lumina adevărilor descoperite dela venirea Domnului Isus Christos la Templu, se pare că concluzia aceasta despre restatornicirea neamului omenească, nu se confirmă de Scriptură. Atunci care este înțelesul cuvintelor apostolului Petru: „Isus Christos...”, pe care ceriul trebuie să-l primească, până la vremile așezării din nou a tuturor lucrurilor: despre aceste vremi a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților săi prooroci din vechime? — Fapte 3:21.

⁹ Petru a vorbit fiind inspirat de Spiritul sfânt, și pentru aceasta toate cuvintele pe cari le-a rostit în legătură cu expresiunea „restatornicire” trebuie observate cu luare aminte. În Fapte 3:19 apostolul vorbește despre vremile de înviore, care vor veni dela fața Domnului Dumnezeu. Timpul indicat aici este evident timpul când Iehova își îndreaptă atenția și fața în spre zidirea Sionului, cum stă scris de profetul său: „Iehova va rezidi Sionul, se va arăta în măreția sa.” (Ps. 102:16) Iehova apare în Sion, reprezentat prin marele său Preot, Isus Christos; pentru aceea stă scris: „(Iehova) să trimită pe Cel pe a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Christos.” (Fapte 3:20) În versul anterior nouăsprezece declară apostolul: „Pentruca să vi se șteargă păcatele, ca să vină dela Domnul vremile de înviore.” Fără îndoială că cuvintele citate mai pe urmă se referă la lucrarea de lămurire și curățire, pe care o execută Isus în Templu, pentruca cei curățiți să poată aduce Domnului daruri îndreptate. (Mal. 3:3) După această curățire, adică în cursul aceleiaș perioade de timp, cei curățiți simțese o mare improspătare. Aceasta nu înseamnă că ar fi curățiți de păcatul moștenit, ci de păcatele, cari au fost practice de adunare pela venirea Domnului Isus la Templu. Dupăce cei aprobați au fost curățiți, au fost îmbrăcați cu mantia dreptății, și li s'a dat hainele mântuirii. Ei se simțese foarte înviorați și se bucură. (Isaia 61:10) Acești recunoscuți ca aprobați, la invitarea lui Christos Isus, intră în bucuria Domnului. (Matei 25:21) Ei au fost primiți în Templu și legământul nou a fost sfințit pentru ei. Acesta este un timp de mare înviore pentru cei curățiți. Acest timp nu a putut să vină, pânăce nu a trimis Iehova pe Isus, ca să domnească între dușmanii săi, ceeace a avut loc în anul 1914. Timpul de înviore nu a putut să vină înainte ce Isus nu s'a reînțors din cer, și pânăce nu a strâns la sine pe cei credincioși; și aceasta se arată prin cuvintele apostolului, când vorbește despre Christos Isus că pe El „cerul trebuie să-l primească până la vremile așezării din nou a tuturor lucrurilor.” Ca aceasta timpul restatornicirii este stabilit cu desăvârșire, anume ca fiind timpul venirii Domnului Isus în Templu.

¹⁰ Acum să se observe că apostolul Petru citează cuvintele însemnate în 5. Moise 18:15, 18 și le leagă nemijlocit cu vremile de înviore. Prin aceasta apostolul indică pe Domnul Christos Isus singur, ca pe cel preumbrit de Moise, venirea căruia la porunca lui Iehova este vremea de înviore pentru urmașii credincioși ai lui Christos Isus, cari iubesc prezența Lui. Această dovadă că există o relație directă și importantă între legământul încheiat în Moab, — care a fost un legământ de credincioșie care a preumbrit Impărăția, — și între venirea Domnului Isus la Templu, care este vremea de înviore dela fața Domnului și a „restatornicirii tuturor lucrurilor: despre aceste vremi a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților săi prooroci din vechime.” Din a-

ceastă rezultă ușadar în mod definitiv că restatornicirea amintită aici trebuie să aibă loc la venirea marelui Profet, preumbrit de Moise.

¹¹ În zilele lui Avraam și-a întemeiat Iehova Impărăția tipică prin Melchisedec „Preotul Dumnezeuului Celui Prea Înalt”, care ședea pe tronul său ca împărat. (1. Moise 11:18; Evrei 7:1—4) Impărăția aceea tipică a încetat, și cu multe veacuri mai târziu a făcut Iehova un legământ cu poporul său în Moab, care legământ de credincioșie a fost o umbră a legământului, pe care Dumnezeu mai târziu l-a încheiat cu Isus pentru Impărăție. Acel legământ încheiat în Moab, arată că a fost hotărârea lui Dumnezeu, ca să așeze din nou sau să restatornicească Impărăția sa, pe care a întemeiat-o sub Melchisedec. Cartea cincea a lui Moise este singurul loc dintre profețiile descrise de Moise, în care poporulului i s'au dat lămuriri decisive cu privire la un împărat viitor și la o împărăție viitoare, care împărat a trebuit să vină ca antitipul profetului Moise. (5. Moise 17:14—20; 28:36) Este adevărat că în 2. Moise 19:6 Dumnezeu a zis Izraeliților că, dacă vor asculta glasul Lui, ei vor fi o împărăție de preoți și un neam sfânt; naștunea Izrael însă a neglijat, ca să asculte de glasul Domnului Dumnezeu și numai în cartea a cincea scrisă mai târziu s'a accentuat împărăția viitoare. În aceasta Impărăția și lucrurile în legătură cu ea sunt ilustrate prin o stâncă, și Iehova se numește în ea „Stâncă”, ce înseamnă Impăratul vecinicii. (5. Moise 32:1) Apoi în 5. Moise 33:5 demnitatea Lui de împărat este arătată în mod hotărît în aceste cuvinte: „Și el era rege în Ierusalim, când se adunau capii poporului, cu semințiile lui Izrael.” Această proorocie arată că Impărăția preumbrită în Moab, se va întemeia pe vremea când Domnul Isus, mai marele Moise, va veni, și va strânge la sine pe poporul neprîhănit al lui Dumnezeu, pe sfinții săi.— Psalm 50:5; 2. Tessal. 2:1.

¹² Izraeliții au privit cu așteptare la venirea unui împărat, deoarece toți profeții au prezis venirea lui Mesia. Mai târziu la timpul stabilit, descendența împăratului promis a fost mărginită la Casa lui Iuda; și despre acest împărat a scris profetul: „Iehova a jurat lui David adevărul, și nu se va întoarce dela ce a jurat: Voi pune pe scaunul tău de domnie un fiu din trupul tău.” (Ps. 132:11) Impăratul David fără îndoială a fost o umbră a lui Isus Christos, a Căpeteniei Sionului, a comandantului organizației lui Dumnezeu. „Da, Iehova a ales Sionul, l-a dorit ca locuință a Lui și a zis: Acesta este locul meu de odihnă pe vecie; voi locui în el, căci l-am dorit.” (Ps. 132:13, 14) După David alții au urmat pe tronul din Izrael; și în anul 606 în. de Chr. împărăția tipică a lui Izrael a căzut și a încetat. Aceasta a fost situația, când Isus a venit la învățaceii Lui, pentruce în mod motivat l-au întrebat după învierea sa: „Doamne, în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou împărăția lui Izrael?” (Fapte 1:6) Cuvântul „a așeza din nou” folosit aici, este cuvântul de bază a cuvântului „restatornicire” folosit în Fapte 3:21, și astfel face legătură în mod direct a cuvintelor apostolului despre restatornicirea Impărăției cu cele amintite în textul citat mai pe urmă.

F a p t e l e

¹³ Cuvintele apostolului Petru raportate în Fapte în parte sunt citate din proorocia lui Moise și în parte sunt cuvintele sale proprii, rostite sub inspirația Spiritului sfânt, și cuvintele acestea erau în acelaș timp și o

profeție, care urma să se împlinească în viitor. Înainte ce profeția aceasta era în curs de împlinire sau s'ar fi împlinit, nu se putea înțelege. Împărăția tipică, care avea avea de scop justificarea Numelui lui Iehova era dărâmată și la timpul hotărît trebuia să fie așezată din nou. Christos Isus este piatra desfăcută din munte (Dan. 2:34), piatră de unghi a Sionului și Justificatorul Numelui lui Iehova. Când Isus a fost oferit de împărat națiunii Izrael, prin aceasta atunci s'a depus în mică piatră de unghi a Împărăției, a organizațiunii sfinte a lui Iehova. (Matei 21:1-11). În anul 1914 a primit Christos Isus Împărăția și a fost trimis de Iehova să domnească; atunci și-a început domnia, și a aruncat jos pe Satan și pe îngerii lui nelegiuți din cer. (Apoc. 12:1-9; Ps. 110:1, 2) În anul 1918 Domnul Isus a strâns la sine pe credincioșii lui Iehova, și atunci a fost prezentat ca Împărat și Domnitorul de drept al pământului și mai presus de toate ca Justificatorul Numelui lui Iehova, tuturor acelor, cari au afirmat că sunt urmașii lui Christos. Aceasta a fost așezarea pietrei de temelie a Sionului, și anume în măsură deplină. (Isaia 28:16, 17) Cu ocazia așezării acestei pietre de unghi, și introducerea lui Isus ca împărat, marele Melchisedec antitipic a împlinit următoarea proorocie: „Saltă de veselie fiica Sionului! Strigă de bucurie, fiica Ierusalimului! Iată că împăratul tău vine la tine; el este neprihănit și biruitor, smerit și călare pe un măgar, pe un mânz, pe mânzul unei măgărițe.“ (Zah. 9:9) Aceasta a fost o vreme de mare veselie, totodată o vreme de învioreare sau înprospelare mare. (Zah. 1:7) Cam pe acest timp au fost primiți credincioșii în legământul pentru Împărăție, care legământ a fost prezis prin legământul încheiat în Moab.

¹¹ După venirea Domnului la Templu a deschis profețiile, și ele au fost clarificate acelor, cari s'au devotat lui Iehova Dumnezeu. Pe pietrele vii, cari au fost atunci strânse în Templu și făcute o parte esențială a aceluia, au fost zidite în edificiul acesta sfânt; cade lumina Templului, și mare este bucuria acestora. Fața lui Iehova s'a întors din nou către ei, și credincioșii recunosc acum pe învățătorii lor, Iehova și Christos Isus, și de atunci încoace ei nu mai sunt nesocotiți sau dați în lături; ei au fost descoperiți. (Isaia 30:20) „Vremile de învioreare“, cari au început atunci, de atunci au continuat și înviorearea poporului lui Dumnezeu a crescut mereu, și prin desfășurarea profesiilor au primit o înprospătare minunată. Pe timpul prezent se potrivește deci următoarele cuvinte din psalm: „Tu îmi înlinzi masa în fața proclivnicilor mei; îmi ungi capul cu untdelemn, și paharul meu este plin de dă peste el.“ (Ps. 23:5) „Dar mie, Tu-mi dai puterea bivolului, și m'ai stropit cu untdelemn proaspăt.“ (Ps. 92:10) Dela acest timp au început vremile de fericire pentru ei din Templu, cari stăruese cu credincioșie. (Dan. 12:12) Bucuria aceasta mare o cauzează faptul că „copilul bărbat“, adică Împărăția s'a născut, și că Împărăția aceasta a fost întemeiată și așezată din nou de către Christos Isus, Regele și Executorul hotărîrilor lui Iehova, mai departe că urmașii credincioși ai lui Christos, pe cari i-a adunat la sine, au primit din mâna Lui mantia dreptății, și că „păcatele lor au fost șterse“. Cu cuvintele apostolului: Christos Isus, care mai înainte a fost predicat credincioșilor a venit din nou și a adunat la sine pe credincioșii săi.

¹² Venirea Domnului Isus la Templu indică începutul „vremilor așezării din nou a tuturor lucrurilor; despre care vremi a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților

săi prooroci din vechime.“ Aceasta nu poate să privească restatornicirea neamului omenesc la viața omenească desăvârșită; deoarece aceasta nici nu este chestiunea cea mai importantă, și nici nu au prezis toți proorocii restatornicirea neamului omenesc. Însă toți proorocii au vestit zi'ele acestea, anume restatornicirea Împărăției, ca uncalta lui Dumnezeu pentru justificarea Numelui său; și mai important decât orice alta este justificarea Numelui lui Iehova. Deci singura concluzie scripturală, ce se poate trage, este, că „restatornicirea tuturor lucrurilor“ înseamnă restatornicirea Împărăției lui Dumnezeu care a stat cândva în măsură mică și a căzut, acum însă a fost întemeiată în măsură deplină în frunte cu Christos Isus, piatră de unghi, marele Profet, Preot și Rege pe tron. Nemijlocit după declarația apostolului despre restatornicirea tuturor lucrurilor, și în legătură cu aceasta, apostolul citează profeția însemnată în 5. Moise 18:15-18 și arată, că Christos Isus este mai marele Moise, și că fiecare, pe care l-a adunat în jurul său, trebuie să dovedească o ascultare deplină și necondiționată marelui Executor, și voinței lui Dumnezeu. Scriptura cu toată vorbește despre mântuirea neamului omenesc și ridicarea celor ascultători la perfecțiunea umană, totuși citatele scripturale din Fapte 3:19-23 nicidecum nu se referă la aceasta.

Cortul lui David

¹³ Un cort servește ca simbolul unui locaș. Numele „David“ înseamnă „iubit“ și reprezintă pe Christos Isus, Fiul iubit al lui Dumnezeu. Corturile sau locașurile lui Iehova în legătură cu creaturile sale este Sionul, organizațiunea Lui principală, a cărei Cap este Christos Isus, Fiul său iubit. „Da, Domnul a ales Sionul, l-a dorit ca locuință a Lui, și a zis: Acesta este locul meu de odihnă pe vecie; voi locui în el, căci l-am dorit.“ (Ps. 132:13, 14) Ca ilustrațiune și preumbră a locuinței sale, Iehova Dumnezeu l-a făcut pe Melchisedec de Preot și Împăratul său; și despre el se declară hotărît că Christos Isus este cel preumbrit de Melchisedec. (Evrei 7:1-3) Când Iehova prin gura lui Moise a întocmit legământul de credincioșie în Moab, a declarat Izraeliților că va ridica un împărat din mijlocul fraților lui. (5. Moise 17:15) După aceasta promisiunea s'a mărginit la casa lui David, și David a fost ridicat pe tron ca împărat. Mai târziu însă casa regală a căzut. În urma acestui fapt a declarat Dumnezeu prin profetul său: „În vremea aceea voi ridica din căderea lui cortul lui David, îi voi drege spărturile, îi voi ridica dărâmurile, și-l voi zidi iarăș cum era odinioară, ca să stăpânească rămașița Edomului și toate neamurile peste cari a fost chemat Numele meu, zice Domnul, care va împlini aceste lucruri.“ (Amos 9:11, 12) Cuvintele citate mai sus a versului unsprezece, „în vremea aceea“, face indicație la ziua lui Iehova, care a început în anul 1914, când a trimis pe Isus, ca să domnească; și prin aceasta s'a stabilit așadar timpul pentru rezidirea cortului lui David, prezisă de profet, anume ca fiind timpul venirii Domnului Isus la Templu în 1918, și rezidirea Sionului, spre onoarea lui Iehova. Proorocia profetului Amos indică la aceea că pe timpul împlinirii ei mai marele David va stăpâni neamurile. În armonie cu aceasta stă scris despre Isus: „Totuși Eu am uns pe Împăratul meu pe Sion, muntele meu cel sfânt! — Cere-mi și-ți voi da neamu-

rite de moștenire, și marginile pământului în stăpânire!" — Psalm 2:6, 8.

¹⁷ Această proorocie a profetului Amos trebuie să se împlinească la un anumit timp, și cortul lui David trebuie să fie zidit din nou. Scopul declarat al lui Iehova este, ca înainte de ridicarea din nou a acestui cort și înainte de terminarea organizațiunii sale principale să scoată din națiuni un popor Numei său, pentruca ei să fie martori pentru Numele său. Apostolii Domnului Isus Christos au făcut o constătuire în Ierusalim, ce să facă, întrucât Evanghelia a ajuns deja și la cei ce nu sunt Iudei. Conduși de Spiritul sfânt au ajuns acolo la o concluzie nimerită, și apoi au trimis soli la alții, ca să le pună în vedere scopul lui Dumnezeu. (Fapte 15:21—26) Pe vremea aceea Iehova a încheiat deja legământul nou cu Christos Isus, a cărui scop este, de a scoate din neamuri martori pentru Numele său. Pe vremea conferinței amintite în Ierusalim unii din învățații au dus vestea Împărăției neamurilor sau neiudeilor. Pentru aceasta a vorbit Iacob cu o ocazie: „Fraților ascultați-mă! Simon a spus cum mai întâi Dumnezeu și a aruncat privirile peste neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor, care să-i poarte Numele.“ Aceasta este lucrarea legământului nou, și ea trebuie să continue, până ce va fi terminată și anume până la întoarcerea Domnului Isus și la rezidirea Sionului. În continuare spune apostolului Iacob, citând din profetul Amos: „Și cu faptul acesta se potrivește cuvintele proorociilor, dupăcum este scris: După aceea mă voi întoarce, și voi ridică din nou cortul lui David din prăbușirea lui, îi voi zidi dărîmăturile, și-l voi înălța din nou; pentruca rămășița de oameni să caute pe Domnul, ca și toate neamurile peste cari este chemat Numele meu, zice Domnul, care face aceste lucruri.“ (Fapte 15:15—18) Aceasta dovedește că intențiunea lui Iehova a fost de la început, ca să cerceteze un popor pentru Numele său și după alegerea lui să întemeieze Împărăția sa, adică Sionul, care este locuința sa, și să ridice cortul dărîmat al lui David; și lucrarea aceasta este chiar aceea pe care Petru o numește „restatornicirea tuturor lucrurilor“, despre ce au vorbit toți profeții sfinți din vechime.

¹⁸ Acum să comparăm faptele cu proorocia. Lucrarea de alegere a unui popor pentru Numele lui Iehova a progresat. În anul 1918 Isus antîlul lui David, la porunca lui Iehova a strâns la sine pe sfinți, și a rezidit Sionul, la care însuși Christos Isus a fost depus ca piatră de unghi. Christos Isus marele Preot și Împărat, a adoptat pe poporul lui Dumnezeu. „Morții în Christos“, adică credincioșii ca apostolii, au fost înviați mai întâi, și făcuți o parte esențială a Sionului, a cortului lui David, care a existat cândva, dar a căzut, și acum a fost așezat și întemeiat din nou. (1. Tess. 4:15, 16) Când s'a întors Isus și a rezidit Sionul, stăteau înaintea Lui o mulțime de aspiranți la Împărăție, și cu ocazia judecării lor cei recunoscători ca aprobați au fost luați sus în Templu, și la porunca Domnului Isus ei au constituit pe „servul înțelept și credincios“. (Matei 21:15—17) Cei ce la începutul judecării din Templu au fost găsiți credincioși, au fost preumblați de Mardocheu și Naomi, și în Scriptură sunt indicați ca „rămășița“. După aceasta Domnul vestește ce se va întâmpla nemijlocit după întemeierea sau restatornicirea „cortului lui David“, adică a organizațiunii Împărăției, anume: „pentruca rămășița de oameni să caute pe Domnul“. Indicația „rămășița de oameni“ fără îndoială că dă de înțeles pe cei găsiți

credincioși, cari au fost făcuți servii lui Dumnezeu, pentruca să vestească mărturia despre Numele său. (Apoc. 12:17) După aceasta spune profetul, cum citează apostolul: „Ca și toate neamurile, peste cari este chemat Numele meu“. Prin aceasta evident că este vorba despre aceia, cari au fost ilustrați prin Estera și Rut, și după începerea judecării au venit la adevăr, și apoi au fost luați sus în Templu. Aceasta nu se poate referi la omenire în general, deoarece Scriptura spune hotărît: „peste care se chiamă Numele meu“, adică Numele lui Iehova. Numele nou numai acelor s'a dat, cari fac parte din clasa Sanctuarului. Cinstea aceasta nu s'a dat altora, și nici nu vor fi alții părtași la cinstea aceasta. (Isaia 42:8) „Restatornicirea tuturor lucrurilor“ și rezidirea „cortului lui David“ nu se poate nicidecum aplica la restatornicirea omenirii în general în cursul domniei de o mie de ani a lui Christos. Intențiunea exprimată a lui Iehova de la început a fost, ca să zidească o organizațiune pentru Iubitul său Christos Isus, care va avea menirea să servească spre justificarea Numei lui Iehova. Cu ocazia pregătirii acestei organizațiunii, a ales din lume un popor pentru Numele său; în care se cuprinde și „rămășița“, precum și toți aceia, cari vor intra mai târziu în organizațiunea sa, peste care și-a pus Numele; și toți aceștia împreună constituie pe martorii credincioși ai lui Iehova de pe pământ.

Binecuvântarea oamenilor

¹⁹ Dacă cuvintele din Fapte 3:21 anume „vremile așezării din nou a tuturor lucrurilor“ nu privesc restatornicirea omenirii în cursul domniei de o mie de ani a lui Christos, atunci nu există oare nici o cale pentru binecuvântarea oamenilor cu viață și fericire eternă? Ba da! Este cu totul sigur că Iehova a făcut o astfel de pregătire; deoarece binecuvântarea oamenilor se cuprinde în scopul lui Dumnezeu. Intențiunea sa exprimată declară mai presus de toate că Dumnezeu vrea să aleagă o sămănță, și că prin sămănța aceasta, vor fi binecuvântate toate familiile de pe pământ. Aceasta hotărît exprimată a lui Iehova, care se numește legământul Abraamic, este singurul legământ, care privește binecuvântarea oamenilor, și legământul acesta nu a fost făcut cu vre-o creatură. Pentru aceasta se poate spune cu încredere — și aceasta nu se poate combate — că nu există nici un legământ încheiat cu vre-o creatură, în urma căruia ei să fie restatorniciți la viața omenească desăvârșită. Aici mai mult este vorba despre o promisiune necondițională a lui Iehova, care este garantată îndoit prin Cuvântul și jurământul său, când spune: „Pe mine însumi jur, zice Iehova.“ Ce a jurat Iehova că va face? El a jurat că va aduce la iveală o sămănță care va lua în stăpânire poarta dușmanilor săi, și că în sămănța aceasta se vor binecuvânta toate neamurile de pe pământ. (1. Moise 22:16—18) Mai întâi a trebuit să vină sămănța și apoi sămănța aceasta va aduce binecuvântările. Pentruca să fi făcut Iehova un legământ cu oameni și neamuri, ca să-i binecuvinteze, după ce și-a dat deja cuvântul, pe care l-a întărit printr'un jurământ, că îi va binecuvânta? Nu există nici o necesitate pentru un legământ, cum este unul legământul cel nou, pentru restatornicirea neamului omenească sau pentru binecuvântarea oamenilor cu viață pe pământ; dimpotrivă legământul nou este o necesitate pentru alegerea unui popor pentru Numele lui Iehova. Iehova și-a dat cuvântul promisiunii că după alegerea poporului acesta

pentru Numele său și după întemeierea împărăției sale va binecuvânta omenirea; și binecuvântarea aceasta trebuie să vină prin Mesul său. Sămânța, Christos Isus. Isus. Deoarece aceasta este intențiunea exprimată a lui Dumnezeu, o va și duce la îndeplinire.

²⁰ Când Isus a venit pe pământ, Ioan Botezătorul a declarat despre El: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii! (Ioan 1:29) După ce Iehova a hotărât că Isus va fi Răscumpărătorul și jertfa de păcat a lumii, nu mai era de lipsă, a încheia încă un legământ cu creaturile acestea, pentru ca să-și împlinească hotărîrea. Pentru a putea fi părtaș la binefacerile, cari ies din jertfa lui Isus Christos, omul trebuie să creadă în Domnul și să asculte de El. Acesta însă nu este un legământ făcut cu oamenii, ci este o declarațiune a lui Iehova, pe care vrea să o facă pentru aceia, cari cred; pentru aceasta stă scris: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3:16) Sângele vieții omului Christos Isus singur este prețul de răscumpărare a neamului omenesc. Nici o altă creatură nu are vre-o parte la așezarea acestui preț de răscumpărare. Nimenea nu poate avea folos din el, care nu dovedește mai întâi credință în Domnul Isus Christos. Nu există un alt nume sub cer, în care să poată cineva mântui. (Fapte 4:12) Dumnezeu nu poate să facă nici un legământ cu oameni imperfecti sau păcătoși, pentru a-i restatornici. Un astfel de legământ nu s'a încheiat și nici nu se va încheia niciodată. Binecuvântările vieții trebuie și vor fi împărțite neamului omenesc, numai prin Sămânța promisă, Christos Isus, și vor avea parte de binecuvântarea aceasta numai aceia, cari iubesc pe Christos Isus și pe Iehova.

²¹ Din concluziunea că Iehova Dumnezeu trebuie să facă un legământ cu creaturile sale, pentru ca ele să poată câștiga viață, s'au născut neînțelegeri; cu toate acestea concluziunea aceasta este neadevărată. Se declară definitiv și irevocabil: Viața este darul lui Dumnezeu, prin Christos, Domnul nostru. (Romani 6:23) Prin neascultarea lui Adam moartea s'a abătut peste toți; și prin jertfa omului Christos Isus, care a murit în locul păcătosului Adam, întreaga generațiune a lui Adam, bineînțeles aceia, cari cred și sunt ascultători, va primi ocaziunea ca să primească darul vieții. Despre aceasta stă scris: „Astfel dar după cum printr'o singură greșală, a venit o osândă, care a lovit pe toți oamenii, totașa, printr'o singură hotărîre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărîre de neprihănire care dă viață. Căci după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, totașa prin ascultarea unui singur om cei mulți vor fi făcuți neprihăniți.” (Romani 5:18, 19) Sângele vărsat al lui Christos Isus a răscumpărat omenirea și Iehova Dumnezeu l-a îmbrăcat cu pulere, ca aceora cari îl ascultă, să le dăruiască viață în dar. Astfel vor fi făcuți drepți sau vor fi îndreptățiți cei ascultători.

²² Cei aleși pentru Numele lui Iehova, cari acuma sunt martorii Lui, au primit darul vieții în același fel, cum îi va primi omenirea în cursul domniei lui Christos. Mai întâi au ajuns la cunoștința că Domnul Isus este Mântuitorul lor, ei au crezut în El și din pricina credinței lor în Dumnezeu și Christos Isus, au fost îndreptățiți. După ce în felul acesta au fost îndreptățiți și născuți de Spiritul lui Dumnezeu ca creaturi noi în Christos, au fost primiți în legământul nou, care legământ l-a pregătut ca să fie făcuți martorii lui Iehova și membrii casei

regale. Neamul omenesc trebuie să primească viață ca dar, și anume prin credință în Domnul Isus și prin ascultare față de El. Îndreptățirea lor va fi îndeplinită, după ce ei vor fi dovediți ascultare față de El. Ei nu pot să fie primiți în niciun legământ cu Dumnezeu, până-când nu vor fi îndreptățiți sau socotiți drepți; și aceasta nu va avea loc înainte de sfârșitul domniei de o mie de ani a lui Christos; și pe atunci nu va fi nici un motiv pentru înființarea unui legământ, cum este legământul nou. Concluziunea irevocabilă este deci că neamul omenesc nu prin legământul nou va primi viață, ci va primi viață ca un dar din mâna lui Christos Isus, a marelui Preot și funcționarul suprem al lui Iehova. El va domni până-când toți dușmanii vor fi nimiciți; neamul omenesc este subordonat Lui, și după ce va fi pedepșit îndreptățit, îl va preda lui Iehova.

Legământul poporului

²³ Sub domnia lui Christos Isus, unde toate neamurile, cari vor asculta de El vor fi binecuvântate, fi-vă oare în putere vre-un legământ pentru popor? Da; însă nu vre-un legământ *cu* poporul. Promisiunea necondiționată a lui Dumnezeu, pentru a binecuvânta toate neamurile, este legământ; deoarece ea este expresiunea voinței sau intențiunii lui și trebuie să se realizeze. El își duce la îndeplinire această intențiune prin „Sămânța promisiunii” sale. Această sămânță a promisiunii este Servul său ales, Christos Isus. Pentru confirmarea acestei concluziuni să avem în vedere că Iehova a declarat: „Iată Robul meu, pe care-l sprijinesc, Mesul meu în care își găsește plăcere sufletul meu. Am pus Duhul meu peste El; El va vesti neamurilor (adecă aceloră, cari nu fac parte din casa lui Iuda, clasa spirituală) judecata.” — Isaia 42:1.

²⁴ Christos Isus, Mântuitorul și Justificatorul Numei lui Iehova este Servul ales. Cei primiți în casa sa regală ca membrii, cu intrarea lor devin membrele organizațiunii acesteia, și totodată constituie ei și o parte a Servului ales. Clasei acesteia a servului a dăruit Iehova Numele său, și cineștea aceasta nu o va primi vre-odată nimeni altul. Iehova a pus pe Servul său ales de „legământ poporului”. El nu face nici un legământ *cu* poporul. Să ne cugetăm că un legământ nu trebuie să fie făcut cu creaturi, ci poate să fie un legământ unilateral. Un legământ este o promisiune sau învoială obligatorie, sau o manifestare a voinței de a face sau a nu face un anumit lucru. Cuvântul de promisiune al lui Dumnezeu că va aduce la iveală o sămânță, în care vor fi binecuvântate toate familiile de pe pământ, constituie un legământ al lui Iehova, adecă un contract obligator sau o declarațiune cu răspundere, de a binecuvânta neamul omenesc. Apoi, după ce Sămânța a fost adusă la iveală, Împărăția întemeiată și Numele lui Iehova justificate, va face Iehova pe Servul său ales „legământ al poporului”. Această înseamnă că acest Sery mare, Christos Isus, va fi ca garanție poporului că hotărîrea exprimată de demnul a lui Iehova, va fi îndeplinită cu credincioșie.

²⁵ Despre aceasta stă scris: „Eu, Iehova, te-am chemat, ca să dai mântuire, și te voi lua de mână, te voi păzi și te voi pune ca legământ al poporului, ca să fii lumina neamurilor.” (Isaia 42:6) Aceasta este o parte a însărcinării lui Christos Isus. Afară de aceasta, Servul uns aduce ajutor clasei „turmei mari”. — Isaia 42:7, 9.

²⁶ Servul ales, Christos Isus, stă ca o absolută asigurare pentru popoarele lumii că ei vor primi binecuvântările vieții ca un dar al lui Dumnezeu prin Christos Isus. Pentru a putea primi darul acesta, oamenii mai întâi trebuie să primească o cunoștință că ce este prima condițiune importantă pentru credință, și apoi trebuie să fie dispuși să primească darul. Pentru aceasta stă scris despre Isus Christos: „Iată l-am pus martor pe lângă popoare, cap și stăpânitor al popoarelor.“ (Isaia 55:1) Deoarece Christos Isus a fost pus conducător, învățător și stăpânitor al popoarelor, le dă cunoștință, îi conduce pe calea dreaptă, și le poruncește ce trebuie să facă; și ei trebuie să asculte de El, înainte ce ar putea să primească darul vieții. Domnia dreaptă sau Împărăția zace pe umerii lui Christos, a marelui Prinț al păcii. El este sfătuitorul minunat al poporului și Părintele veciniei, deoarece El dă viață tuturor acelor, cari ascultă de El. (Isaia 9:6, 7) Pentru aceea stă scris despre Isus Christos spre folosul poporului: „În Numele lui vor nădăjdui neamurile.“ — Matei 12:21.

²⁷ Prin legămintele sale Iehova Dumnezeu în mod măiestros își îndeplinește hotărârile declarate. El și-a ales un popor pentru Numele său, care popor trebuie să mărturisească acuma pentru El; și dacă ei vor stăruia cu credincioșie, încurând vor lua parte la justificarea numelui său. Cu toate acestea este voința Lui exprimată ca înainte de bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic, martorii săi, cari din îndurarea sa au devenit o parte a Servului, sub conducerea lui Christos Isus, trebuie să ducă o cunoștință oamenilor cu bun simț în casele lor, pentruca aceștia să poată avea ocazie, să-și întoarcă inimele și devotamentul lor spre Dumnezeu și Împărăția sa. Pentru aceasta dă poporului său sfânt această poruncă: „Treceți treceți pe porți! Pregătiți o cale poporului! Croiți croiți drum, dați pietrele la o parte! Ridicați un steag peste popoare!“ (Isaia 62:10) Obligațiunea din prezent a martorilor unși ai lui Iehova este arătată așadar clar și lămurit. Lor li s'a impus datorința, ca să vestească Numele lui Iehova și Împărăția sa ca mijlocul pentru binecuvântarea lumii; și îndatorirea aceasta trebuie executată. Împlinirea ei nu este lăsată la bunul plac al cuiva, ci este o poruncă. Ba mai au privilegiul, ca să invite pe oamenii binevoitori, să alăture lor întru vestirea aceasta. — Apoc. 22:17.

²⁸ Christos Isus, marele Profet al lui Iehova, are acuma comanda asupra lucrului lui Dumnezeu, care se va îndeplini acuma, și tot sufletul din Templu, trebuie să dovedească deplină ascultare acestui mare Profet. (Fapte 3:23) Calea unșilor este croită lămurit. Slujba lor dumnezeiască trebuie să fie o preamărire și cinstire necontenită a numelui său, pelângă care oamenii cu bun simț trebuie să fie făcuți atenți la Împărăție, ca singura și absolută lor nădejde. Intregă clasa Templului continuă acuma să mărturisească și să preamărească Numele lui Iehova, pentruca toți cei cu bun simț să poată cunoaște că Iehova este Dumnezeu. Legământul lui Iehova, care vestește intenția sa hotărâtă, de a binecuvânta prin Sămânța sa, Christos Isus, toate neamurile de pe pământ, este un legământ vecinic. Toate hotărârile sale vor fi executate cu desăvârșire. Pe Christos, Alesul său, l-a pus legământ pentru popoare, prin ce le-a dat orice asigurare că, dacă ei doresc să primească binecuvântarea vieții vecinice în fericire, ei trebuie să știe că Iehova este adevăratul Dumnezeu și Christos Isus este Preotul său mare, și că ei spre slava lui Dumnezeu trebuie să dovedească ascultare deplină și fără rezerve Domnului Isus Christos.

Intrebări pentru studiu

1. Ce este legământul Abraamic, și pentru ce se cheama așa?
2. Este necesar, ca Dumnezeu, pentruca să dea viață celor ascultători ai omenirii pe pământ, în scopul acesta să facă un legământ și să pună un mijloc al legământului? Pentru ce? Cine a fost primit în legământul nou și cu ce condițiuni?
3. Arată dacă expresiunea „restatornicire“ pe drept se poate aplica la calea, pe care Iehova a hotărât-o pentru distribuția vieții neamului omenesc de pe pământ.
4. Explică scena de schimbare la față.
5. Care a fost poziția lui Ioan Botezătorul conform declarațiunii sale, precum și conform prevestirii îngerului către Zaharia cu privire la el? Ce a înțeles Isus cu cuvintele: „Ilie va veni întâi și va așeza din nou toate lucrurile?“ Ce înrudire are cu aceasta declarația lui de mai departe, că Fiul omului „trebuie să pătimizească mult și să fie defăimat“?
6. În ce chip au luat conducătorii „cheia cunoștinței“? Ce a înțeles Isus cu cuvintele sale însemnate în Matei 21:43?
7. Când și cum au fost împlinite Malachi 3:1 și 4:5, 6?
- 8, 9. În ce privește Fapte 3:19, 20: Când va trimite Iehova pe Isus Christos? și când, prin cine și cui a fost El predicat mai înainte? Ce fel de păcate erau acelea, cari sunt amintite aici, și cum au fost ele șterse? Care sunt „vremile de înviore“ și când au început? Pentru ce au venit „dela fața lui Iehova“?
- 10-12. Arată că între legământul făcut de Moab și între evenimentele citate de Petru în Fapte 3:19—21 există o relație directă. Explică înfăptuirea pusă în Fapte 1:6.
- 13-15. Arată, cum s'a împlinit proorocia referitoare la depunerea pietrei de unghiu a Sionului; mai departe înrudirea ei a) față de „vremile de înviore dela fața lui Iehova“, b) față de „vremile de așezare din nou a tuturor lucrurilor; despre aceste vremi a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților săi prooroci din vechime
- 16-18. Explică cum Dumnezeu și-a aruncat privirile peste neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor care să-i poarte Numele; și în ce legătură stă aceasta cu împlinirea dela Amos 9:11, 12.
19. Ce legătură este între înrămurarea legământului nou și împlinirea legământului Abraamic.
- 20-22. Explică îngrijirea lui Iehova pentru binecuvântarea neamului omenesc cu viață pe pământ și condițiunea prin care creatura va moșteni binecuvântarea aceasta. Compară cu aceasta felul și modul, cum au primit cei primiți în legământul nou, darul vieții; mai departe, tempelia justificării lor, și când au fost îndreptățiți.
- 23, 24. Arată, cum s'a împlinit Isaia 42:1. Explică, dacă în cursul domniei lui Christos Isus, va fi în activitate un legământ pentru popor, mai departe unca, prin care Dumnezeu își va împlini promisiunea sa de a binecuvânta toate familiile de pe pământ.
- 25, 26. Aplică a) Isaia 42:6; mai departe b) Isaia 55:4; c) Isaia 9:6, 7; d) Matei 12:21.
27. La cine se referă porunca în Isaia 62:10, și cum se va îndeplini lucrarea această?
28. Ce fel de purtare este acuma privilegiul și datorința celor unși? Ce scop urmărește mărturia, care trebuie să se dea, acuma?

(W. T. din 15 Iulie 1934)